

forum studentesc

organ al consiliului uniunii asociațiilor studenților comuniști din c. u. timișoara ● anul XV ● nr. 7 (116) sept.-oct. 1987 ● 12 pag. 3 lei

BUCURIA UNUI NOU ÎNCEPUT

Un verb al faptelor, cunoscut și apreciat dintotdeauna, subliniază pe drept cuvânt: Tinerețea — ca vîrstă a trăirii și responsabilității — este prin definiție frumoasă. Căci, ce poate fi mai frumos, decît simburile de ambiție și voință, ce rodește fructul unor temerare biruinte? Și, ce luminează spirituală reverberează din interior, altceva decît nevoia și dorința de a fi tu însuți ceea ce ai visat și ai sperat a ajunge? Adică, să dai speranțelor tale imaginea veridică a realității cotidiene, a acestui timp de eroice fapte și glorioase realizări.

Sensurile oricărei deveniri se conjugă sublim, își amplifică valențele la cotele exigente ale marilor înfăptuiri din viața patriei.

Totul pentru om, pentru bunăstarea lui — iată atributul de generoasă deschidere al evului nostru socialist, clădit pe temelia încrederii de sine și pe vocația muncii pașnice a neamului nostru.

În strategia dezvoltării, a amplului proces de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism, partidul, secretarul său general, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, conferă învățămîntului un rol de primă mărime, ca un factor esențial de transformare revoluționară a țării. Tocmai în acest sens, secretarul general al partidului, tovarășul

NICOLAE CEAUȘESCU, cu ocazia deschiderii noului an de învățămînt, sublinia: „Școala, învățămîntul constituie unul din factorii hotărîtori în educația și formarea conștiinței revoluționare a tineretului, în dezvoltarea spiritului patriotic, a dragostei de muncă, de adevăr, de dreptate, a hotărîrii de a acționa în toate împrejurările ca revoluționari, de a servi întotdeauna cauza socialismului, a patriei, a progresului economic și social.”

Este o perspectivă lucidă, o opțiune de viitor, întrucît făurirea noii ordini sociale, asigurarea progresului continu al patriei noastre nu se pot realiza decît pe baza celor mai noi cuceriri ale științei, tehnicii și culturii, ale cunoașterii umane în general.

Studentii Almei Mater Timisiensis — beneficiari ai unei moderne baze de învățămînt, cercetare și producție — își concentrează întregul efort creator, talentul și elanul tineresc, astfel încît să întîmpine cu rezultate deosebite marile evenimente din calendarul politic intern al acestui sfîrșit de an: Conferința Națională a Partidului și aniversarea a patruzeci de ani de la Proclamarea Republicii.

Deschiderea noului an de învățămînt, prin premisele create, argumentează puternic calitatea nouă, superioară, a muncii și vieții noastre, hotărîrea de neclintit a faptelor — izvor și matcă a angajamentelor revoluționare ale tinerei generații.

FORUM STUDENTESC ■

● „STUDENTI? NUMAI DUPA INTII OCTOMBRIE” ● PORUMB IN SECOLUL VITEZEI ●

● NIȘTE TINERI MIRATI CA SE-NTOARCE MAȘINA DIRECTORULUI ● O TOAMNĂ CU SOARE ARZĂTOR ȘI BELȘUG DE ROADE ● UN STAGIU DE NOTA ZECE LA GIARMATA ● BUNĂ DIMINEAȚĂ, TOAMNĂ! ●

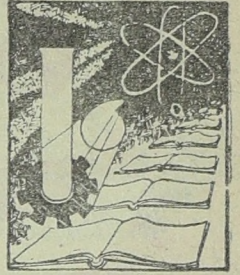
● ORICE ÎNCEPUT, ÎN ESENȚĂ, ESTE SIMPLU ● NU PUTEA SĂ IA DORMITORUL ÎN SPATE? ● ÎN VILE RECAȘULUI ● ÎNTRE DOUĂ „RĂZBOAIE”

În paginile 6-7:

Note maxime în indexul recoltei

UN VOT PENTRU A.S.C.

● PREAMBUL LA O ȘEDINȚĂ ● UN PRONUME POSESIV ȘI IMPLICĂȚILE
SALE ● „NUMAI DOUĂ?” ● A FACE CEVA PENTRU CEILALȚI ●

Examenele nu vor fi niște bariere de netrecut

Inscriindu-se ca un moment de referință în viața organizației de tineret a studenților, adunările generale pentru dare de seamă și alegeri, respectiv cele de constituire a organizației A.S.C. la anii întîi, s-au desfășurat sub semnul unei mature responsabilități și al angajării plenare în vederea întîmpinării cu rezultate deosebite a Conferinței pentru dare de seamă și alegeri la nivel de Centru Universitar.

După patru ani de studenție, o adunare generală pentru dare de seamă și alegeri ar trebui să se deruleze de la sine. Se cunosc doar regulamentele și de emoții nu pare a fi vorba.

Inceputul a fost însă greu, mult prea greu pentru experiența lor, studenții anului IV B TCM ai Facultății de Mecanică nereușind să facă nici măcar cinci propuneri pentru un prezidiu. Apoi, o dare de seamă simplă, cu fraze luate parcă din STAS care arăta că, oarecum, vechiul birou al organizației A.S.C. de an și-a făcut datoria. Discuțiile în urma lecturii aproape că n-au existat. Doar bilețele aduse și vindute în an de un res-

pensabil cultural care-și trimitea colegii la spectacole ce avuseseră loc. Noroc cu prezența cadrelor didactice, prof. dr. ing. E. Dodon și prof. dr. ing. Șt. Rosinger care le-au demonstrat studenților că anul IV este suficient de greu și numai în urma unui studiu individual susținut, examenele nu vor fi niște bariere de netrecut.

La alegerea membrilor biroului organizației A.S.C. de an, pentru funcția de secretar A.S.C. a fost propus Cristian Bărbulescu. Fără contractați. În rest, pauze lungi, după care se rostea câte un nume și se ridicau zeci de mîini, bucurătoare că mai votează un om într-o funcție și se privea cu disperare acele ceasornicilor care se grăbeau mai tare ca oricînd. O lipsă de interes domina sala. Oare și-au pierdut încrederea în organizația lor, studenții acestui an? Doar vechiul birou i-a ajutat „încă de la începutul anului” — cum preciza și în darea de seamă. De altfel, totul a fost bun și „planul la muncă patriotică s-a realizat integral după numeroase eforturi ale biroului de an”. De ce numai atît?

Adunarea generală s-a sfîrșit în aceeași liniște în care începuse. Doar participanții s-au grăbit să mai îngăzui masa la cantină. Probabil, mai tîrziu vor regreta indiferența față de viața de asociație.

LILIANA BRAD ■

Cine este pentru studenție?

La intrarea în sala de lucrări practice de anatomie, „V. Papiian”, cîțiva studenți ai anului I.—Ped. fumează în tăcere. Pe coridor, alături, se discută fortissimo. Nu este nevoie să fac uz de legitimație.

— Emoție? Știe eu? — se întreabă Stela Uiorean. — Puțin de tot. Este normal, fiind prima ședință asece. A noastră, adaugă ea. Dar de ce teamă? Trebuie să alegem un secretar A.S.C., restul... Pare cam mult! De fapt, ea și colegii ne cunoaștem de prea puțin timp. Numai de o lună. Știu că prima impresie contează mult... Pe cine să alegem, la urma-urmei?

Chiștoacele de țigară se aruncă la coș, în grabă. Studenții se pregătesc să intre în sală, urmînd să înceapă adunarea generală de constituire a organizației A.S.C. de an.

Stela Uiorean îmi șoptește în continuare: — Unii dintre noi se cunosc din liceu; alții, din stagiul militar; majoritatea, însă, din practica agricolă și, mai apoi, din amîntătrele studenției.

Privesc în sală, peste capetele tuturor. Remarc o atitudine de seriozitate, amestecată cu o firească curiozitate. Și de ce n-ar fi așa? Este doar ședința lor...

De la prezidiu, Sorin Vesa — ședinte al Consiliului A.S.C. al facultății — se înscrie la cuvînt. Vorbește liber, degajat, felicitîndu-i pe boboci pentru reușita lor. Nu uită să le amintească de tradiția institutului și de obligațiile studentului medicinist. Sint multe de spus, iar timpul nu permite. Se ascultă cu atenție.

Viorel Bihol mi se destăinuiește: — Sint atîția dintre noi ce cred că ar face față acestor funcții... A fi secretar A.S.C. înseamnă a fi omul ce reprezintă un an întreg, care trebuie să lupte, să se zbată pentru problemele colegilor. Nu este ușor... Este un punct de vedere adevărat.

După o scurtă pauză („Un respiro binevenit”) se trece la alegerea membrilor biroului A.S.C. de an.

Cincizeci de studenți așteaptă. Pentru cîteva clipe, sala amuțește. Va fi, așadar, un fiasco? O ședință în care delegatul A.S.C. va propune, va ac-

ționa și va sugera? Peste poate! Și, într-adevăr! Se ridică o mîină — prima propunere:

— Dan Silași. Vreau să-l propun pe Dan Silași. — Simona Popa găsește și argumentul. — Învață bine și, ce mai, ... este un student bun.

„Cine nu-l iubește pe Silași?” — spune în surdina Stela Uiorean. — „Uite, fac pariu că se vor face și alte propuneri...”

Sint gata să accept pariul, deși știu că voi pierde. Luiza Vaicăr este realmente obsedată de o întrebare:

— Pot face două propuneri, concomitent! Sala izbucnește în ris: „Numai două?”

— Hai, măi, lăsați-mă în pace! Vreau să propun pe Anca Cătănicu și pe... și pe Simona Popescu. Mi se par amîndouă la fel de capabile de a ocupa aceste funcții. Alegeți voi...

O spune cu convingerea omului ce nu greșește. Ce nu poate greși.

Discuțiile cresc în intensitate. Mîini fluturate în aer și răspunsuri iaciate.

Dan Silași va fi ales cu o majoritate de 34 voturi. „Negreșit, el va face treabă bună; e descurcarea și e... timișorean!”

„Cursa” continuă. Se face propuneri pentru celelalte funcții, într-o deplină ordine, fără a face însă rabat prieteniei și afinităților personale.

„Acum e-acum. A mai rămas culturalul și socialul, și o întreagă carte de telefoane. Luiza Vaicăr, Codruța Laichici etc., etc. Avea dreptate Viorel Bihoi, chiar că nu știi pe cine să votezi din acești „cei mai buni”...

Optimismul și sinceritatea domină asistența. Dan Silași își intră în funcție.

— Vreți după ce terminăm colocviul și seminariile să facem o excursie?”

„Bravo, Dan! Este prima propunere votată în unanimitate...”

★

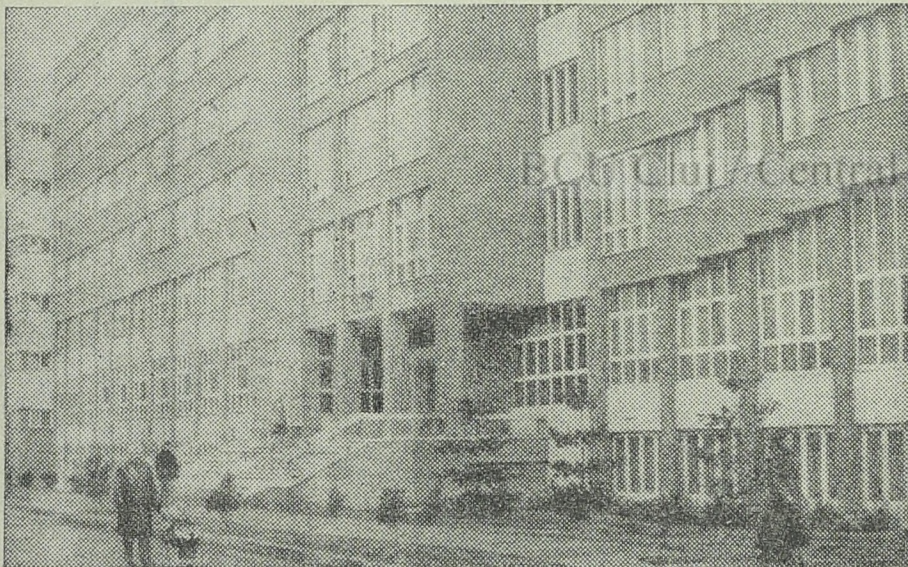
Pe alea din fața institutului, discuțiile continuă interminabil. „Acum cel puțin avem și noi reprezentanții noștri...”

O voce feminină se sesizează: „Cum, tu șef de grupă și cu funcție A.S.C., iar eu... nimic?”

Răspunsul vine prompt: „Perfect, dovedește că ești cea mai bună și... vei fi aleasă la anul!”

Ce contează dacă a fost anul I sau anul VI: studenția a fost la înălțime!

ADRIAN BADESCU ■

PANORAMIC STUDENTESC

● O dată cu începutul noului an universitar, Casa de Cultură a Studenților anunță deschiderea a 18 cercuri culturale, dintre care menționăm cercul de bibliofilie „Lucașăruț”, cercul de sociologie, cercul de șah, cercul de arta plastice „Romul Ladea” etc.

● Un instructiv Seminar de presă studențescă s-a desfășurat în zilele de 13—14 octombrie, la București, la care au participat reprezentanți ai redacțiilor celor 15 reviste studențesti. Au dat curs invitației, participînd la discuții, publiciști ai presei centrale.

● S-a deschis noul an de pregătire politico-ideologică al studenților comuniști care în Centru Universitar Timișoara se desfășoară în cadrul a 378 cercuri politico-educative. 47 de cercuri de dezbateri politico-ideologică și 56 de cercuri de pregătire politico-ideologică a cadrelor A.S.C.

● Joi, 17 septembrie, a avut loc deschiderea festivă a cursului de jurnalistică, acțiune coordonată de Cercul de presă în colaborare cu redacția revistei „Forum Studentesc”. Dintre numeroșii „cursanți” se vor alege, cu siguranță, viitorii redactori forumiști.

● Alți doi redactori cu experiență au pă-

răsit băncile studenției, luînd drumul stagiaturii: Sorina Sopa și Sorin Trocan. Îi așteptăm pe proaspeții ingineri oricînd în paginile revistei cu articole și alte colaborări în care să reflecte aspecte ale noii lor activități.

● Luni, 19 octombrie, în Clubul G al Facultății de Construcții a avut loc deschiderea acestuia. Și-au dat concursul Studioul de Caragiologie Dan Zorilă a prezentat un recital de muzică folk. Cu acest prilej, s-au decernat diplome și premii studenților cu rezultate profesionale deosebite.

● Studioul de Caragiologie, laureat al Festivalului Artei și Creației Studențesti, a avut o comportare remarcabilă la prima ediție a Galei umorului literar și artistic, desfășurat în zilele de 23—24 octombrie, la Bușteni.

● Sugestii pentru uzul bobocilor (Copie cu originalul): „Dragi părinți, / Starea vremii: bună / Starea sănătății: bună / Starea financiară: PROASTĂ(!) / P.S. — Trimiteți telegrafic 1.000 lei pentru rechizite școlare (...)

În data de 27 octombrie a avut loc, în clădirea S.P.M., prima ședință a Cercului științific studențesc de „Design industrial”. Amatorii sint așteptați în continuare.

● Una din „portăresele” cantinei Universității a hotărît din proprie inițiativă să sprijine redactorii revistei noastre, expuși valorilor de noi colaboratori. Vineri, 2 octombrie, către miezul nopții, necunoscuta sufletistă a fost zărită rupînd afișele cercului de presă, lipite la intrare.

● La cantina Universității, lungimea cozii crește proporțional cu numărul studenților veniți de pe cîmp. Administrația cantinei dă vina pe meșterii ce și-au risipit uneltele prin sala de mese, lăsînd liber doar un singur ghișeu; meșterii îl invocă pe Manole, susținînd că nu se clădește nimic fără sacrificii. De-ar

veni factorii responsabili să le măsoare umbra... ce-o fac pămîntului!

● Sîmbătă, 3 octombrie, la orele amiezii de la stația de amplificare a Gării de Nord a putuți fi auzit următorul anunț: „Participanții la Expoziția chinologică sint cazați la Motel.”

● De nota zece și ceva, calitatea și conținutul gazetei de perete „Mozaic” a căminului 16/C! Se fac presupuneri că la sus-amintita gazetă colaborează cu articole și redactorii ai revistei „Forum Studentesc”.

● Pe afișierul din incinta Facultății de Electronică: „Ptr. deltaplaniști! Duminică, 11-X-a.c., se iese la zbor”. Amatorii sint rugați să-și aducă și parașutele de-acasă!

● Iubitorii dansului și muzicii sint invitați la discotecă: pe lângă „Index 203” (Casa de Cultură a Studenților), funcționează „U”, „2 M.V.” și cea de la canitna 1/C.

● Pledoarie PRO MUSICA cu Ilie Stepan și Co., într-un concert extraordinar susținut în data de 27 octombrie la Casa Tineretului.

● În zilele de 20—22 noiembrie, la Timișoara, se va desfășura a XI-a ediție a Cupei Facultăților de Medicină, tradițională manifestare sportivă a studenților medicinisti din întreaga țară. Prezenta acțiune se va disputa la cinci ramuri sportive: atletism, badminton, handbal baschet și fotbal.

● Johnny Răducanu, Eugen Gondi Quartet și Alla Breve Orchestra au fost invitați clubului de jazz, în 22 și 23 octombrie la Casa de Cultură a Studenților.

● Vineri, 30 octombrie a.c., pe baza sportivă a Institutului Politehnic, a avut loc deschiderea festivă a anului sportiv, turistic și de pregătire pentru apărarea patriei.

POLIPHEM ■

POLITICA — FAPT DE CULTURĂ

● NOI SÎNTEM O SOCIETATE DE PRINCIPII ȘI DE INTELIGENȚE, FIRMA NOASTRĂ E ROMÂNIA ●

Se spune cu deplin teamei — nu poți fi un demn activist de asociație fără a fi și un model în activitatea profesională. Nimic mai adevărat!

Așadar, statutul de membru A.S.G. sau de reprezentant al studenților în organele de conducere ale organizației de tineret, revendică nu numai calități de excepție în domeniul organizatoric, ci și un travaliu permanent, vizând ridicarea nivelului de pregătire politico-ideologic, cultural și profesional. Acestea sînt, de fapt, coordonatele majore de acțiune ale unei spiritualități proprii tineretului studios, investit cu sarcini de mare răspundere de către partidul și statul nostru.

Dimensiunile fără precedent ale noului, creației și modernului în perimetrul universitar timișorean argumentează condițiile optime

sie sugestivă a modului în care studenții timișoreni înțeleg să-și onoreze obligațiile asumate. Este suficient să exemplificăm prin cele 113 premii și mențiuni obținute la Conferința Națională a Cercurilor Științifice Studentești, 135 premii și mențiuni la concursurile profesionale științifice, 9 premii și 5 mențiuni la fazele finale ale Concursului creației tehnico-științifice studentești, 78 premii (dintre care 39 locuri întii) la a XVII-a ediție a Festivalului Artei și Creației Studentești, 49 premii la Campionatele sportive universitare naționale. O evaluare de ansamblu a acestor rezultate se regăsește în cele 7 locuri frunțase (două locuri I, trei locuri secundare și două locuri trei) revenite Consiliilor A.S.C. ale facultăților timișorene, în urma finalizării a întrecerii „Fiecare A.S.C. — colectiv de educare prin muncă și pentru muncă a studenților”.

Desigur, sfera de cuprindere este mai amplă,

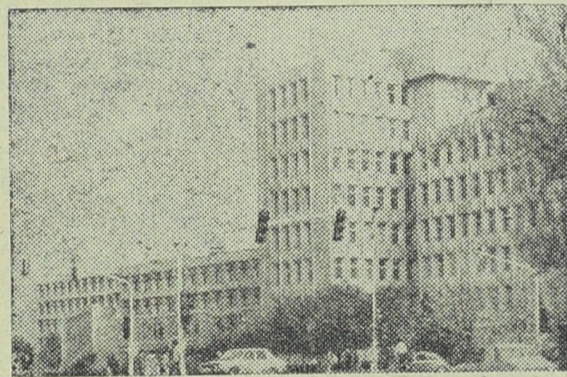
Sintagme ale devenirii noastre

de studiu create celor peste 19.000 studenți înscriși la cursurile de zi, seare și fără frecvență din cele 12 facultăți ale Almei Mater.

În acest spirit de tumult creator, dăruire și pasiune în muncă, cu care studenții Centrului nostru universitar întâmpină Conferința Națională a Partidului și aniversarea a 40 de ani de la Proclamarea Republicii, calitatea muncii de asociație a cunoscut, mereu, noi și noi confirmări în toate direcțiile.

Bilanțuri rodnice vin să rotunjească angajamentele studenților, conferindu-le substanță și largi perspective, legitimînd prin puterea faptelor seriozitatea și perseverența, talentul și inițiativa.

Anul universitar trecut, prin împlinirile sale, se înscrie pe aceeași linie ascendentă a calității muncii și vieții de asociație, ca o expresie

integrînd rezultatele din domeniile sportului, turismului și muncii patriotice.

Oricum, numai în cadrul unui tot unitar se poate defini relația muncă—rezultat, a cărei reciprocă potențare asigură înălțarea continuă a ștachetei calității activității A.S.C.

Sfîrșitul anului calendaristic, prin semnificația evenimentelor marcate, se constituie într-un moment de bilanț, de profundă analiză retrospectivă și de matură angajare a întregii mișcări de tineret din patria noastră de a contribui efectiv la înlăturarea mărețelor obiective ale dezvoltării actuale ale societății românești.

Sub arcul bogatelor împliniri, a fi student la Timișoara, nu înseamnă doar o simplă metaforă!

FORUM STUDENȚESC ■

În paralel cu avîntul mișcării pentru unitate națională din Transilvania, teritoriul aflat sub dominația monarhiei austro-ungare, studenții români de la Universitățile din Viena și Pesta desfășoară o bogată activitate cultural-națională.

Mai ales după anul 1860, la Budapesta, studenții români încearcă înființarea unei societăți culturale, al cărui scop este „desprinderea în

tiv pentru unitatea națională a tuturor românilor. În organul său literar „Roza cu ghimpi” încep să fie publicate cele mai reușite „opere” ale membrilor societății. Un prim pas remarcabil este editarea în 2.000 exemplare a operei lui Petru Maior „Istoria pentru începutul românilor în Dacia” și, apoi, a tragediei „Horea” a studentului G. Popp, lucrări de largă respirație patriotică, o reînviere a tradițiilor de luptă ale moșilor împotriva nobilimii maghiare.

Spre sfîrșitul secolului trecut, contactele tot mai dese dintre personalitățile vieții culturale și politice din România și tineretul studios român din Budapesta, constituie premisele unei continue amplificări a idealurilor de unitate națională. Cu prilejul unei călătorii de studii, în toamna anului 1901, Nicolae Iorga este întâmpinat în holul hotelului Saskör cu imnul „Deșteaptă-te române!”, urmat de o puternică manifestare patriotică și o cuvîntare a studentului Octavian Goga.

Un rol major în acest sens îl joacă activitatea prodigioasă desfășurată de studenții români la Universitatea din Viena. După revoluția de la 1848 se pun bazele „Societății literare și științifice”, ce

avea drept scop „cultivarea limbii și literaturii naționale prin producerea de teme în limba română”. În Orașul muzicii ființează un adevărat nucleu de studenți patrioți, uniți sub deviza „Deșteaptă-te române! Uniți-vă în cuget, uniți-vă-n simțiri”, semnîndu-se actul de naștere al unei societăți unice „România jună” și ideea pregătirii unui congres studentesc cu prilejul împlinirii a 400 de ani de la zidirea mănăstirii Putna de către marele Ștefan voievod.

„Noi sîntem o societate de principii și de inteligențe, firma noastră e România (...) și noi vrem să croim acestei societăți o haină mai largă în care să-ncapă toată lumea românească din Viena” — li se adresa Mihai Eminescu membrilor „României june”.

După sîrbătoarea de la Putna, departe de focarele de cultură din țară, studenții români de la Universitatea vieneză strîng contactele cu persoanele cu vederi progresiste, manifestînd în mod public pentru unitatea cultural-națională a tuturor românilor.

Într-unul din centrele politice ale Europei, societatea „România jună” întruchipează simbolul frăției neamului românesc, prefigurînd actul istoric de excepțională însemnătate, Marea Unire de la 1 Decembrie 1918.

LILIANA BRAD ■

SEMNIFICAȚIA UNEI CĂLĂTORII

„Educația politică, culturală constituie, asemenea soarelui, un adevărat astru care emană cultură și luminează omenirii calea spre noi orizonturi”.

(NICOLAE CEAUȘESCU, Cuvîntare la Congresul al III-lea al educației politice și culturii socialiste)

Între componentele sistemului democrației socialiste, edificat în ultimele două decenii și menit să asigure ridicarea unui întreg popor la rangul de făuritor liber și conștient al propriei sale istorii, Congresul educației politice și culturii socialiste comportă o semnificație aparte.

El simbolizează unitatea culturii noastre, alianța ei cu tot ce o împrejmuiește, inspiră și se îmbogățește prin ea. Denumirea însăși a acestui forum al spiritualității noastre contemporane vine să potențeze o idee forță caracteristică concepției revoluționare despre lume și viață: aceea a considerării politicii ca fapt de cultură, ca pirghie proprie culturii, prin intermediul căreia valorile și idealurile spirituale ale unui timp devin comportamente civilizatorii, materializîndu-se astfel în mediu de viață al unei întregi comunități umane, al unei națiuni.

„Fiecare orînduire socială — subliniază tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU la cel de al III-lea Congres al educației politice și culturii socialiste — a avut concepțiile sale filozofice, politice, care și-au pus amprentele pe educația maselor populare, pe întreaga dezvoltare culturală”. O parte a acestora au funcționat întotdeauna ca justificare a unor relații sociale, întotdeauna, au existat forțe umane, ale științei, ale culturii care s-au ridicat împotriva acestor stări de lucruri, au fost promotoarele unor concepții noi despre relațiile sociale, despre rolul culturii, despre rolul popoarelor ca adevărate făuritoare ale istoriei”. Acest filon ideatic umanist, progresist, alături de forțele de producție, a avut un rol determinant în toate marile înnoiri revoluționare din lumea întreagă. Din acest filon al marilor idealuri culturale ale omenirii întregi se dorește a fi țesută și stofa prezentului și viitorului nostru.

Cînd se clădește o lume nouă, amintirea a tot ce ce s-a constituit de-a lungul veacurilor ca bun al culturii și civilizației trebuie ținută trează în inimă și minte. „Ceea ce putem cunoaște despre filogeneza idealurilor — spune marele nostru umanist, Tudor Vianu — ne arată că marea primejdie care amenință viața spirituală a omului este pierderea sentimentului continuității morale, neînțelegerea sau disprețul trecutului exemplar, stupida ignorare a valorilor cucerite altă dată de oameni.” Și tocmai de aceea, întreaga activitate politico-educativă și culturală a prezentului trebuie să aibe la baza ei moștenirea progresistă predată nouă de un nesfîrșit șir de generații.

În cultura noastră națională, în opera celor mai reprezentativi dintre marii noștri gînditori, scriitori, oameni de artă, știință, între care nu puțini au fost și oameni de catedră, punînd bazele învățămîntului superior românesc, ideea solidarității dintre politic și axiologic, a rolului și rostului culturii, în globalitatea ei, pentru acțiunea unui întreg popor hotărît să racordeze ritmurile țării la orologiile contemporaneității, este permanent prezentă. Congresul educației politice și culturii socialiste reprezintă și o modalitate originală de transformare a acestei moșteniri în forță productivă a prezentului și viitorului nostru.

Nu întîmplător, la puțin timp după instituirea Congresului ca for democratic esențial al culturii noastre și a liniilor devenirii ei, numele și opera acelora care, cu înalt patriotism au susținut locul și rolul culturii și învățămîntului superior românesc în calitate de factor esențial de sincronizare la ritmurile lumii au dobîndit drepturi depline în cetatea culturii noastre socialiste: Nicolae Iorga, Rădulescu-Motru, Lucean Blaga, Petre Comarnescu, Petre Andrei, Tudor Vianu, ș.a. Politica editorială (să menționăm doar colecția de „Filozofia culturii”, a Editurii „Eminescu”) a ultimelor decenii este o probă de netăgăduit. Și nu poate să nu ne dea de gîndit faptul că ea se realizează într-o etapă, pentru care, Congresul al XIII-lea al partidului fixează ca obiectiv sincronizarea patriei la ritmurile lumii: intrarea României în stadiul de țară socialistă mediu dezvoltată.

GABRIELA COLTESCU ■

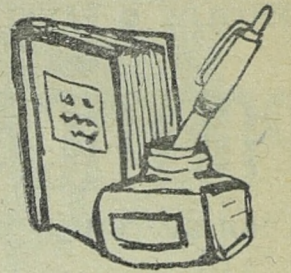
Secretar adj. cu probleme propagandă
Comitet P.C.R. al C.U.T

MAREA UNIRE

limba maternă”, în cadrul ei organizîndu-se serbări și întruniri cu caracter festiv, șezători și seri literare. Rezultat direct al demersurilor făcute pe lingă autorități, profesorul Alexandru Roman din Beiuș este numit cadru didactic la catedra de limba și literatura română a Universității. După destrămarea dualismului austro-ungar, această societate culturală își schimbă numele în „Societatea academică Petru Maior”, militînd mai ac-

ATELIER LITERAR

● REPORTERUL AȘEZAT PE NISIP ● ULTIMUL „BILET DE PAPAGAL”
● SPAIMA NEPĂTRUNDERII ●

NEBUNIE SAU OPOZIȚIA CONTRARIILOR

Numărul văzduhurilor.
M-a impresionat.
Pînă atunci
Aveam convingerea
Că două văzduhuri
Duc la fulger.
Într-o seară cu furtună
Mi-am schimbat bruse
Convingerea.
Rămîn la părerea
Că a numără
Văzduhurile
E o nebunie.

SIMONA CONSTANTINOVICI ■

DORINȚĂ

Cocorii se duc
Precum luna tăcută
Ce-așteaptă să mă-nfig
În unghia ruptă,
Singerînd pe perete,
Sufletul doare arareori
Cărăbuș fugar
Cu-antene de gheață
Ce-nțeapă,
Ce-nțeapă
Și mișcă durerea-n
Flori,
Durerea aceasta,
Ca o pată mută
Sub o fereastră de decor.
Nonsens călător...
Aleasă-i întruparea ta,
Natură!
Dă-mi voie să mă descalf,
Ca să-ți pot călca în picioare
Trupul cald
Și să mă văd fierbînd,
Transformîndu-mă în
În pămînt...

CU TINE

Cu tine, primăvara era
Și mai ușor părea cuvîntul
Mai tinăra
Și ferestrele se-nchideau lîn
Și nu căutam cioburi,
Ca să-mi gădesc norocul.
Cu tine, remușcările se-ntorceau
Mai rar
Și era mai senin
Surisul stelei infinite,
Clipa.
Cu tine, primăvara era
Mai altfel
Și nu-mi doream alt anotimp
Și nu-ncercam să cobor în lună.
Mă mulțumeam să plutesc pe Pămînt,
Ca, spunînd: „Noapte bună!”
Să mai sper în cuvînt
Cu tine, primăvara
Era.

ILDIKÓ NEDOR ■

LABIRINT

Mi-am amintit tîrziu —
am socotit pe semne
că era o dimineață nu prea răsărită

cînd ne-am cunoscut, din intîmplare
uitasem să-mi trimit
al meșterul în vorbe
umbrela de vînt
întoarsă cu spițele spre nori.

Mi-am amintit tîrziu —
dar cred că numai, mă amăgesc
purtași mînuși din piele de șagrină
una era întoarsă pe dos
su degetele răsfirate era ca
o umbrelă de vînt
sucită-răsucită
cum e dragostea noastră.

GEORGE KAVA ■

CULOARE

Pe o filă roză:
Un nume de fată

Pierdut prin cite nume improprii?

În ziua de alb
I-am găsit rochia de regină
Creolă
Și-am iubit-o!

A mai rămas un suris:
Violetul de mîine
Inexistent.

ȘAHARAZADA

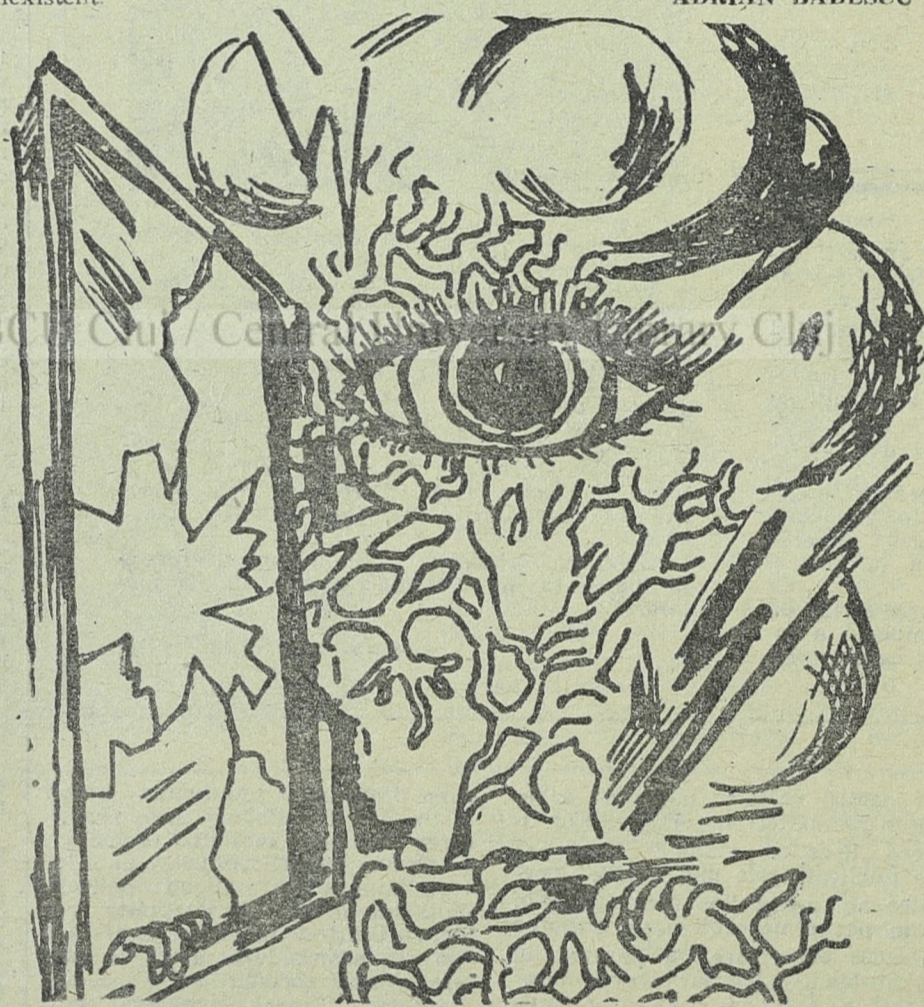
De o mie și una de nopți
Clipa a rămas
Rătăcind
Printre fluturii dimineților —
Dincolo de Ararat
Doar un vifor așteptînd
Învorbura cuvîntelor.
Și ultima noapte
Mai scurtă
Decît o poveste de femeie
Albastră.

PLASA DE PĂIANJEN

Păsările mele —
Lincezeala din noaptea vedeniilor,
Drumul Minervei atîrnat într-un cui
Și împărțit în fărîme.

Poetul?
N-a fost de față la împărțirea lumii
Dar mugurii mîinilor
Plesnesc în corole de vise;
Uneori,
În plasa păianjenului din colț
Ușa rămîne luxată
Cum tu ai lăsat-o
De ieri...

ADRIAN BADESCU ■

FABULĂ

respectivă cu verde și să o aniverseze
în fiecare an.

— Ascult, bă-băiete! îi spuse Telo.
Vrei s-o duci boierește pînă la capă-
tul zilelor tale, să ai de mîncare și de
băut din belșug, baș ca un cuib căp-
tușit cu malțelul cel mai fin? Vîno
cu mine pe Bizarazab, planeta unde
viețuiesc omercii cei fioroși, din a
cărora carapace se fac cele mai fru-
moase măruțe, și vei vedea că n-am
mințit.

Damo nu știa ce sînt măruțele
(nici eu n-aș putea să vă spun), dar
propunerea îi surise. Ce dacă va fi
expus unor fiare sălbatice, verificase
singur rezistența grațioasă a cuștii de
protecție, de unde urma să omoare pe
capete prețioasele animale, și rămase
cu convingerea că va scăpa nevătă-
mat. În ziua următoare se îmbarcă pe
„Zeflemilă”, argoveleta lui Telo, iar
peste o săptămînă trecea cam visător,
căci intrase în containerul anabiotic,
dîncolo de orbita ultimei planete a sis-
temului său solar.

Cînd se trezi, Telo îi arătă prin
hubloul navei o pașiște mărginită de
niște ferigi arborescente, unde colcă-
iau o mulțime de viețuitoare cu un
aspect destul de pașnic.

— Bă-băiete! Ține arma și ocupă-ți
locul în cușcă, îi aduse Telo aminte
de înțelegerea făcută.

De cum cobori între omerci, fu in-
conștient de ei și examinat pe toate
părțile. Ochii lor clipeau atît de blind,
încît lui Damo îi tremura mina cînd
declanșă perculatorul. Din fericire, ar-
ma nu luă foc. Damo ar fi rămas foar-
te mulțumit, dacă viețuitoarele nu
s-ar fi înghîtat la cușcă, a cărui sis-
tem mecanic încetase la fel de mis-
terios să răspundă la comenzi ca și
arma pe care o aruncă furios, după ce
o frînse pe carapacea omercilor. La
marginea pădurii îl aștepta un ca-
mion, care transporta cușca pînă la un
fel de grădînă zoologică.

— Morala, îi transmise Telo prin
radio, este să te bucuri că la omerci
nu tot ce zbură se mîncă.
ninn/wqşş tt

DORE MIRELA ■

E un templu de forme stranii, o
colecție de vechi statuete din fil-
deș, pierdute în pinzele păianjenu-
lui. Un univers desuet și tandru,
pe care abia îndrăznești să-l cu-
prinzi cu privirea. Și tot ce atîngi
se sfîrîmă, se sparge, se pul-eri-
zează în spațiul gol al întrebărilor.
Sala de curs. O catedră de abstract
și inefabil în care cauți neîncetat
efemere echilibre.

„De ce lipsesc oamenii din plasa
ta de vorbe? Și unde este timpul?
Prea multă poezie, prea multe cas-
tele de nisip și flori de colț în a-
cest articol! Articol? Hm! „Deci
înger?” Nu, nu e bine. „Te pierzi,
te risipești în ireal, devii o stare”
— îmi reproșează omul cu ochii vii
și gesturi febrile.

Reporterul se așează pe nisip.
Cu degetul desenează pe cerce a-
proape perfect și așteaptă. Lecția
răbdării. O lance pentru domnul
reporter, vă rog! În jurul său o
mare de oameni cu tot cu nerăb-

oare, cu tot cu scuze, cu tot cu
sală gata de operație. Încet, dia-
bolic, cuvintele sînt disecate cu
bisturiul criticilor ad-hoc, să ia
apoi drumul lagărelor de concen-
trare ale refuzului.

Pîine de scris, pîine de spirit

Se fumează intens, se rumează
frînturi de gînd și rotocoale de
rouă. Pe măsură ce crește atmo-
sfera de tutun și nedumerire, se mai
înșiră cite un adevăr, se fac sta-
tistici și rapoarte cu privire la
populația tinăra a galaxiei. Fieca-
re se va alege în final cu cite un

loc în fotoliile de tuș ale revitel.
Ultimul „bilet de papagal”!

Între timp ne iubim cu femeia
nisipurilor, împrumutăm iubirii
carnete de student și multe bu-
toaie cu nostalgie; nicînta aleargă
prin tunelul oranj, o doamnă cu
glasul afectat ne mărturisește con-
fuzie ce bîntuie acest tărîm de
semne. Și, uite-așa, sîntem ați
afară din biblioteca pămîntului,
din timpul nostru liber de duio-
șie și literatură.

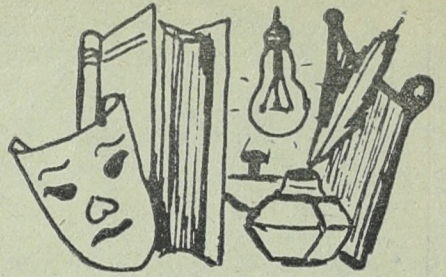
„Și totuși n-ați spus mai nimic,
nimic realist, așa, ca un ciob de
sticlă în rană! Nu?”

Orașul e cenușiu sub păsările
toamnei. Reporterul pe urmele re-
porterului, o altă amprentă care se
șterge pe sine constituind himera.
„Lipsește înțelesul de-alci, domni-
lor. Ca și cum ai privi o vitrină
cu multe figurine lucitoare, mutde
uimire, de spaîma nepătrunderii.”

VALENTIN SĂMIȚĂ ■

CONFLUENȚE

● O MIE DE MÎINI PENTRU A O APLAUDA PE RODICA MILOIA ●
● „EMOȚIILE NE SCOT DIN COTIDIAN” ●

REGĂSIREA MEGĂPOLISMULUI *]

Prin „Cîntînd printr-un oraș mare” Constantin Mărăscu aduce o poezie a sentimentului citadin și, prin urmare, este diferită și depărtată de obiectualismul, de obiectivismul poeziei derizoriului cotidian.

Dacă este o poezie a sentimentului, ca poezie este pătrunsă și rînduită de un spirit; acest spirit este echivalentul, substitutul aceluși spiritus loci din arhaicele poetici ale mitului. Atunci ar rezulta că orașul cel mare, oricărei geografii ar aparține el în chip nemijlocit și obiectualist, el este, după logica lăuntrică a poeziei, o materializare, o intruchipare spirituală a aceluși spiritus loci. Așadar, orașului-cetate, lui civitas din ordinea spațio-temporală obiectuală, reală, istorică — și nu acesta constituie substanța, universul și ideea poeziei lui Constantin Mărăscu — i se substituie, sau măcar i se suprapune un macropolis, ba chiar un Megapolis — o entitate strict poetică, mitică, spirituală care însă șade într-o altă ordine, calitativ și radical diferită, aparține adică unei geografii spirituale, unei ordini a metarealului surprins într-un limbaj în care se declină, se conjugă o ușoară și senină suprarealitate. Așa cred că se lămurește „prospețimea, simțul apropiat, generos, neconvulsiv pe care poetul mărturișește la modul liric a-l avea față de referențialitatea obiectiv-istorică a lucrurilor.

Poate de aceea Prologul este — convențional ca orice prolog — baladesc în prima instanță, dar îndată dedublîndu-se pe sine și dublînd ființa poetului într-o entitate nouă, unică și care-și are drept model ființa ambiguă, indivizibilă a androginului.

Este firesc pentru o astfel de „ontologie poetică” să ne întîmpine mereu în acest joc al dedublării și dublării, al ambiguității și individualității — să ne întîmpine mereu niște contrarii unificate prin reve-

late legături simpatetice. Așa sînt „orașul ancorat cu otgoane de aer” (p. 7), „lîngă mine oameni de carne și sînge, oameni de aer trăiesc” (p. 17), „Scrisnetul apocalptic: luncarea melcilor pe asfalt” (p. 23), „rezistența și șenilele ierbii”, în sfîrșit — „modelul” mitic și cel metafizic, ființînd în „vremea cînd iarba dă colții în cer” și „muntele pare un pumn de cenușă”. În acel timp „Sisif modelează tiparul sumbru al stîncii” — Sisif prefigurîndu-l ambiguu și metonimic pe Prometeu. În sfîrșit — modelul metafizic: în aceeași vreme ultimul imobil al megapolisului, de pe strada 13.437 cade în dulcea agonie patriarhală și tot atunci „stelele cad milioane noapte de noapte” așa încît în firescul lor loc „va rămîne curînd doar un reflector” și tot atunci, cerînd înainte de toate, cu răcnit „desăvîrșirea”, meșterii cei pricepuți „recondiționează chipul poetului” în goana benzii rulante, care tocmai pornise (p. 29).

Să nu ne lăsăm amăgiți de aparențel Orașul lui Constantin Mărăscu este orașul unor așezări multiple și al unor ordine de esențe diferite. E orașul în care (și din care) el dedică felii nu de realitate, ci de poezie fiilor săi și unde, într-un disimulat epilog ne asigură că va aștepta sub unica stradă pavată la capătul drumului său din minte, drum care nu se va sfîrși niciodată.

Alternanța limbajului, a expresiei, ironia, duioșia, tristețea, aparent indiferența, bine dozate ca intensitate, fără stridențe, chiar unele clișee proprii, străbat acest vast poem, pentru că — dincolo de o arbitrară secționare de natură tectonică — acest volum elegant și ușor de citit este un poem unitar. Așadar un poet, care revine la opt ani de la debutul editorial, revine proaspăt, promițînd, cel puțin prin acel Ulise pe care vrea să-l abordeze, o nouă fațetă a demitizării printr-o tristă ironie.

VIOREL I. BOLDUREANU ■

*) Constantin Mărăscu — „Cîntînd printr-un oraș mare”, Ed. Facla, 1987.

SUB SEMNUL SINCERITĂȚII *]

O sinceritate penetrantă, pe alocuri autoreflexivă, o încercare de cuprindere exhaustivă a unui univers spiritual deschis, niciodată finit — acestea sînt coordonatele poeziei lui Mihail Gălățanu, la debutul său editorial.

Volumul, intitulat Știri despre mine, se deschide, simbolic, cu un poem știr-edespre-sine, o mărturisire și un dar de inimă, în același timp — primă încercare de vestire a eului, de situare a lui în lume: „În ventriculul stînd / un puștan năsting / în ventriculul drept / anti-materia celei pe care o aștept.” (Secțiune prin ventriculul stîng). Această dualitate interioară singe-cord, spirit-corp ia dimensiuni ontologice în „Secțiune prin ventriculul drept”, materializate într-o viziune cosmică, de apocalips și geneză deopotrivă.

Conturată în aceste două poezii, tema ființei se răspîndește ca un liant în întreg cuprînsul volumului, armonizînd discursul poetic întru acea totalitate anunțată în titlu, și anume a știrilor despre sine, pe care poetul le circumscrie unei arii tematice aparținînd în primul rînd ontologicului (și într-o măsură mai mică gnoseologicului sau axiologicului). Despre sine mărturișește poetul cînd vorbește despre Moldova și istorie, în cele două ars poetica (Cele douăsprezece munci ale poeziei, Jurămînt), în poemele de dragoste (Maria, Cîntec de dric, Vesperală, Iubire), în poemele autoportret (Autoportret la douăzeci de ani, Fi-lamentație, Știri despre mine). Un întreg univers existențial se constituie într-o lume a poetului, în care spiritul acestuia pătrunde autodefinindu-se, descoperîndu-se pe sine în același timp în care transcede cea ce sensibilitatea comună îi poate oferi. Deși transparentă, influența lui Nichita Stănescu (în special, în Cele douăspre-

zece munci ale poeziei) și Emil Brumaru (în Litanii, Om însurător de astre) nu decade în epigonism, ci este asimilată artistic în universul propriu al poetului.

Poemele de dragoste, de o pertinentă acuitate a notației, se disting prin melancolia lor subadiacentă, prin senzația dominantă de a redescoperii iubirea absolută. O izbutită metaforă generică apare la nivelul celor „cinci Cîntări ale oalei în mina olarului: trupul vasului, ca trup al poeziei, este mereu modelat de olar, poetul trăind întru cuvîntul care să-l exprime cel mai fidel.

Unul dintre cele mai reușite poeme ale volumului este cel intitulat Cele douăsprezece munci ale poeziei, veritabilă profesiune de credință, exprimată pe alocuri patetic, într-o deplină asumare a ceea ce înseamnă „profesiunea de poet”: „eu n-am să dau știre de mine niciodată / mamă, eu însumi sînt trupul uzat / ferfeniță, vătămat și rănit al Poeziei”. Poetul se naște

„în numele domnului Dumnezeu / pre numele său mic, mihail eminescu”, însemnat fiind „de steaua devenită cuvînt”. Cuvîntul este, de altfel, jurămîntul de credință al poetului: „De-am să păcătuiesc cu limba / să mi-o tăiați” (Jurămînt), este semnul sub care se organizează, benefic sau malefic, întreaga sa existență.

Originalitatea lui Mihail Gălățanu provine, astfel, într-o mare măsură, tocmai de la acest nivel — al mînuirii cuvîntului — și perspectivele sale, ca poet, sînt foarte promițătoare la acest nivel. Cît privește latura tematică, o mai bună dozare și echilibrare a discursului poetic în ansamblul său ar reprezenta un câștig și l-ar propulsa în rîndul poezilor deja consacrați ai este, fără îndoială, un „vînt bun la generația sale; volumul de debut pupa”.

RODICA BORȘA ■

*) Mihail Gălățanu — ȘTIRI DESPRE MINE, Ed. Litera, 1987.

„DORESC SĂ ÎMPRUMUT FIECĂRUI ROL CEVA AL MEU”

Intr-o seară, la Casa Universitarilor, cineva își exprima regretul că nu are o mie de mîini pentru a o aplauda pe Rodica Miloia. Fenomenul Rodica Miloia... O voce de excepție și o sensibilitate aparte.

— Recent, ați înregistrat împreună cu basul Csaba Airizer un disc la Electrecord...

— Este ceea ce își dorește orice interpret: să rămîna „în viitor”. Cu Airizer m-am întîlnit într-un debut, în „Frautul fermecat” de Mozart. Interpretam rolurile Pamîna, respectiv Sarastro. De atunci, sîntem colegi și parteneri buni de scenă.

— Pe fața de disc figurează aproape în exclusivitate piese de Mozart. Maestrul de la Salzburg este compozitorul dumneavoastră preferat?

— Da, încă din școala. M-am apropiat de el, interpretîndu-l la început liederurile, apoi, în ultimii ani de facultate am început să învăț rolurile din operele lui.

— Aveți un rol preferat?

— Gilda a fost rolul meu de debut, iar cel de maturitate și de încununare a carierei — Violeta Valéry, pe care

orice soprană lirică dorește să-l aibă în repertoriu. Am interpretat niște personaje care mi-au fost foarte dragi. Mi le-am ordonat singură și simțeam că toate mi se potriveau. Spuneam într-un interviu că do:esc să împrumut ceva din sensibilitatea mea rolului respectiv. Astfel, am reușit să sensibilizez mai multă lume decît aș fi crezut. A fost ceva aparte... ceva al meu... Nu știu...

— Cum vi se pare relația artist-public?

— Publicul mi-a creat întotdeauna starea specială și deosebită pe care trebuie s-o aibă artistul în ziua spectacolului. Fără el, n-am fi ceea ce sîntem. Dar un public care nu face comensii — acesta mi-e drag. Aș dori să

intre tot mai inițiat în sala de spectacol.

— „Vedeți” sau „simțiți” publicul?

— Profesorul meu de canto mi-a propus să caut în sală o față luminoasă și să-i cînt doar ei pentru a-mi stăpîni emoțiile, probabil. La Conservator am găsit-o în persoana mării cîntărețe Lucia Stănescu.

— Un gînd adresat tinerilor spectatori...

— Îmi face o deosebită plăcere cînd într-o seară de spectacol zăresc tinerele studențesc din Timișoara. Îmi amintesc de studenția mea: cu sufletul la gură fugeam de la cursuri să prindem și primul tablou al piesei... I-aș ruga să nu uite că vor rămîne cu această hrană sufletească din timpul studenției, pe care o păstrează pentru o viață.

Om de fiecare zi

Ne apropiem de maestrul Csaba Airizer cu o oarecare reținere. Sîntem martorii unui zgomotos proces, care în cazul omului de rînd se numește, simplu, ris. Ei, și ce? Nu e vina lui că „s-a născut bas”. Și apoi, știe să fie deopotrivă atît Mefisto, cît și marele preot Ramfis. Invocăm cîtiva zei și ne dorim ca în interviul nostru, maestrul să aleagă dintre cele două

roluri amintite un al treilea: omul de fiecare zi.

Ne vorbește despre colaborarea cu soprana Rodica Miloia, pe care a cunoscut-o la Cluj, pe vremea cînd ea cînta în cor. Un motiv al aprîției discului lor este faptul că au făcut cele mai multe înregistrări împreună.

O întrebare de baraj: „Aveți emoții pe scenă?” Maestrul ne privește surprins: „Mi-au trebuit trei ani ca să mă obișnuiesc cu examenele, cu ideea că stau pe scenă. Desigur, am emoții. Și azi, și acum. Însă... nu se văd. Ele ne ajută, ne scot din cotidian. Cine zice că n-are emoții, minte!”

Rolul care i-a oferit cele mai mari

satisfacții a fost De Silva din Ernani, la Barcelona, în fața a trei mii de spectatori. Interpretarea unui rol necesită, însă, un studiu prealabil minunț: „În Faust «am furat» stilul de la doi colegi din București, plus ce mi-a venit mie în minte”

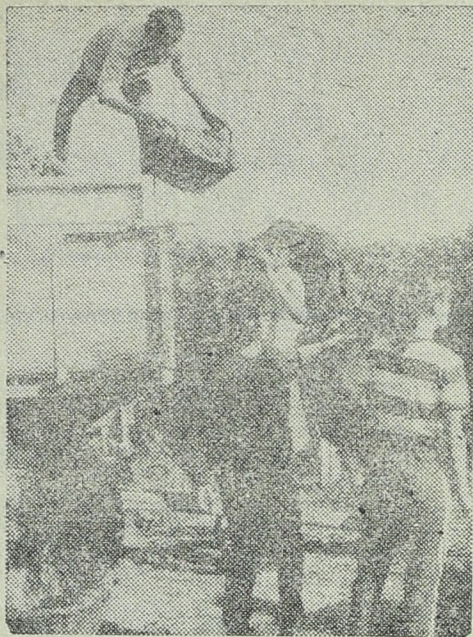
Maestrul afirmă hotărît că are de fapt aptitudini tehnice (îl pasionează ceasurile) și că n-a visat niciodată să devină cîntăreț. Se ocupă cu plăcere de gospodărie, de... gătit. Sîntem Knock down, dar mai avem puterea să-l ascultăm: Se consideră un om foarte „încrezut”. De ce? Pentru că nimeni nu pune murături atît de apetisante ca el (sic!). Dar, cînd e vorba

de profesie, rămîne sobru: „Jocul de scenă pare a veni de la sine. La fel, improvizatia de moment, de exemplu, în concert. Dar gîndesc și regizez totul înainte Știți, dacă eu nu cred în ceea ce fac, atunci nici voi nu credeți. Din acest motiv conside, că nu e prea mult ceea ce fac, nu mă depășește. Este esențial să nu fie fals, să nu mă simt fals.”

O întrebare de prisc: dacă îi plac scena, aplauzele? Răspuns pe măsură: „Hei, hei, calule, îți place ovăzul?... Totuși, nu stau niciodată mult la aplauze. Nimic nu trebuie forțat.”

ILDIKÓ NEDOR ■
DANIELA GROS ■

NOTE MAXIME ÎN

„— Plecăm în practică!”, „— Plecăm în practică?”, „Plecăm în practică”, „Plecăm în practică...”. Opinia — opiniile, mai bine zis — pot fi reprezentate, după cum se vede, doar prin câteva semne de punctuație. Simplu, nu? Într-adevăr, nu e foarte complicat; mirările se transformă în întrebări, întrebările în răspunsuri, iar răspunsurile în certitudini, uneori... De aici și până la a aplica cele știute drumul e anevoios și se lovește de cele mai multe ori de subiectivism dînd peste cap pronosticuri ce păreau imuabile.

Am adăugat deja suficientă retorică unui subiect atît de „practic” cum este munca agricolă dar e bine să privim lucrurile cu ochii deschiși, să realizăm că problema practicii poate deveni la un moment dat... o PROBLEMĂ, mai ales atunci cînd se pornește de la ideea că „lasă, trec repede și ăstea două săptămîni”, „de mine intru în vacanță”, sau mai rău, „o să vedem noi care: ei pe noi ori noi pe ei?”. Nu există nici NOI nici EI, există de fapt TOȚI, și o obligație cetățenească de participare. Iar acțiunile trebuie să se deruleze pornind de la această noțiune.

În general lucrurile se înțeleg bine și rezultatele sînt pozitive. Să luăm spre exemplu anii III și IV MG ai Institutului de Medicină, care în acest sezon s-au „luptat”, (cum se exprima cineva cumințit intenționat), cu strugurii I.A.S.-ului Giarmata. Vom vedea că putem generaliza ușor. Pretutindeni există autobuze care duc studenții la ferme, mașini în care se ride, se cîntă sau pur și simplu se stă, în orice facultate există cîte o Daniela Alexandru, o Elena Drăghici, Camelia Iovan, Monica Lúpău ori Sorina Istrate care își îndeplinesc norma într-o personală luptă contracronometru, peste tot există cîte un Sorin Blendea, ale cărui degete mîngîie cu aceeași tandrețe atît ciorchinii cît și corzile chitarei (nu concomitent, bineînțeles), oriunde se află cîte o Simona Birta, sau o Sanda Bălănescu, odihnindu-se după terminarea muncii cu gura plină de toamnă.

Diferențele — sesizabile la bilanț — constau în constientizarea mai profundă a rolului ce revine fiecăruia, în modul personal de definire și încadrare a lucrului bine făcut cît și într-o seamă de alți cîteva factori care s-ar putea numi educație, plăcere, voință, intrajutorare, bun simț chiar.

Nici nu poate fi vorba că cele mai reușite clișee se obțin punînd cap la cap ipostaze diferite ale unui același cadru. Practica agricolă studențească, cu atît mai mult în contextul timișorean oferă o adevărată expoziție.

Orice început, în esență, este simplu!

Joi, căci 1 octombrie este o zi de joi, în amfiteatrul „A 13 al Universității, acolo unde pe un perete se pot deslăși celebrele cuvinte ale lui Hideki Yukawa: **În esență natura este simplă**, s-au adunat studenții anilor II și III Fizică, fete și băieți ascunși după rucsacurile, geamantanele și sacoșele îngrămădite în ultimele bănci. Așteaptă, dar de ce așteaptă nimeni nu știe, căci autobuzele destinate transportului au sosit de dimineață, iar cadrele didactice au terminat și cu prezența, și cu instructajul, deci așteaptă împreună, profesori, studenți și „băgătorul de seamă”, să plece la Recaș. Cum celui din urmă i se comunicase cu titlul de glumă că locurile din autobuz sînt numărate și numerotate, iar transportul persoanelor pe capotă este interzis, cobor să caut un mijloc de transport mai sigur. De obicei, toate tragediile încep cu o glumă. Și se termină cu alta, ce-i drept. Așa se face că nimeresc alături de matematicieni, într-un vehicul cu șase roți și armonică la mijloc, unde pe scaune șed de-a valma și fete, dar mai ales băieți, deși proporția dintre sexe este de două la unul. Mă abțin să pun un semn de întrebare în lipsa unor date despre starea civilă a drumetilor...

Cobor în centrul civic al comunei. Din mijlocul de transport în comun, un grup de figuri bărboase îmi face niște semne prea speriate ca să fie un salut de rămas bun. Îmi lipesc urechea de geam și înțeleg că în primul rînd s-ar cuveni să mă documentez vizavi de orarul unor unități de deservire. Le arăt ceasul, să înțeleagă că e prea devreme și mă duc sfoară la sediul I.A.S.-ului, ca să obțin niște date cantitative despre activitatea seriei precedente de studenți. Tovarășul director este la Timișoara. Știu, doar am discutat cu dînsul înainte de a veni aici. Ce nu știu și nici tovarășul director nu bănuiește, este faptul că și contabilul șef, singurul în măsură să mă ajute, se găsește în Timișoara.

Ajung la poarta fermei viticole nr. 3 prin bunăvoința inginerului agronom Gheorghe Gheorghiu. Deși el este șeful aici, își parchează mașina la intrare. N-avem voie cu ele în vie, așa sînt dispozițiile, mă lămurește. Ajungem sus, simultan cu autobuzul studenților. Spațiul relativ verde din mijlocul careului de clădiri este repede ocupat de mulțimea purtătoare de bagaje. În timp ce șeful de fermă face cunoștință cu tovarășii asistenți Birăuș Silviu, Ionică Alexandru și Matache Valentin, îi lămuresc pe cei curioși că toate unitățile din sat au trecut la programul de campanie. Începe prezența, se nominalizează cei 40 de tineri și cele 77 de tinere din anii I și III ai secției de matematică. Băieții trec de îndată la ocuparea dormitoarelor, deși într-unul din ele mătură o femeie, iar în ușa celuilalt descoperă chipul uimit al unui zilier care caută un șoricel. Cum cearceafurile n-au fost încă schimbate, Eugen Andra strîmbă din nas și iese în curte. Mă interesez cum va inspecta bucătăria fermei în calitate sa de președinte de cantină. Apare șeful de fermă și salută grupul ca pe niște vechi cunoștințe. Clavici Cristian, student ajuns în anul III, arată spre o antenă suspendată deasupra noastră: „așa este pentru porumbel?”. Inginerul ride și ne arată televizorul marca „Sport” lăsat în grija cadrelor didactice. „O să puteți să vedeți și meciurile”. Nu continuă deoarece s-au hotărît și fetele să se cazeze și au năvălit toate în dormitorul de lângă baie, devenit dintr-odată neîncăpător. Gazda noastră se grăbește să facă ordine, mai sînt încă două dormitoare în cealaltă parte, fetele ies, cele de anul trei au rămas înăuntru, „să fie aproape de apă”, remarcă o voce. Rețrași într-un colț al Olimpului, tovarășii asistenți pregătesc ieșirea de după-masă. Două fete vor fi delegate să ajute la pregătirea hranei. Se fixează o normă orientativă de 25 de coșuri și urmează să fie preluate cuțitele. În rest, struguri să fie, căci studenții au venit destui.

La ferma nr. 2, șeful de fermă este tovarășul inginer Gheorghe Iova, lucrează împreună cu soția, sînt informat, înainte de plecare. Mă opresc abia în virful dealului și privesc casele albe de peste două văi, oftînd de prea mult soare. Mă gîndesc că nimeni n-a ajuns un reporter fioros decît umblînd — vorba cîntecului: și călare, și pe jos. De unde și pînă unde cred unii că mașina îl face pe om? Încep să duc dorul bicicletei de acasă, deși o știu plină de rugină și cu roțile dezumflate. Cînd să apuc spre cel de-al doilea urcuș, un tractoraș „mă culege” dintr-o atmosferă încărcată cu praf și gaze de eșapament. După un scurt ocol, peste niște hîrtoape de la margine de lume, unde strugurii parcă au prune în loc de boabe, atît de mari sînt, mă depune în mijlocul studenților. Sînt cam risi-

piți ei, dar cine nu mă crede, să cerceteze, aici este mijlocul acestei mulțimi de studenți, nu altundeva. Pe coasta dealului, două fete scutură o pătură. Pe lângă ele trece o cărara pe care urcă niște băieți cu chiorchini în mină, mîi, mîi, mîi, mă apropiu de un grup „mai grupat” și-i recunosc pe colegii mei de la fizică, mă repet, ca să nu existe dubii: anii II și III. Tovarășul șef de lucrări Ladislau Volkmann mă întîmpină foarte oficial, mă confruntă cu poza de pe legitimație și mă rușinez, căci acolo nu arăt prea bine, obosit fiind de examenele lungii sesiuni de acum două ierni (ianuarie-septembrie 1985). Însoțit de dînsul, intru în birou și în vorbă cu tovarășul Iova.

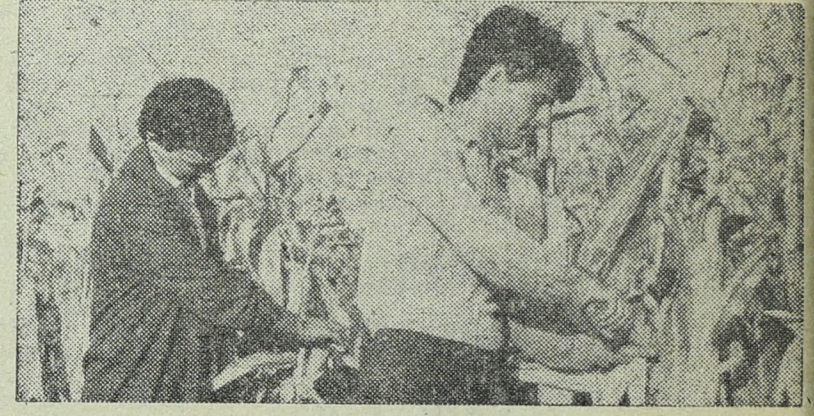
Foarte tînăr acest șef de fermă. Pînă de curînd a lucrat împreună cu studenții primilor trei ani de la Economia industriei, spre cramă coborînd 160 de tone în decursul celor două săptămîni trecute. A terminat la Cluj, în 1983, și de atunci conduce această fermă. Dormitoarele au fost pregătite pentru primirea „noilor colaboratori. Cearceafurile sînt curate, „au încă etichetele pe ele”, declară Nicoleta Agud, locatară și membră în comitetul căminului 13 C. „Ar fi foarte bine dacă toate paturile ar fi sus”, se plînge cineva. Îmi rotesc privirea și nu pot decît să recunosc că gazdele au dat dovadă de un spirit gospodăresc desăvîrșit. În timp ce insist să găsesc măcar un nod în papură, să nu zică cititorii că prea vîd în roz totul, de afară se aude un zvon de adunare.

Cînd pătrund în sala de mese, ea este deja plină. Sînt rugat să ocup loc undeva în spate, unde se joacă șah. Mă pun în fața adversarilor și încep să ciugulesc fără muștră de conștiință un ciorchine de strugure primit drept răsplată că Mama Natură mi-a purtat de grijă și m-a făcut de dimensiunile existente. În încăperea miroase misterios și inexplicabil a ardei umpluți. Cadrele didactice, tovarășii șef de lucr. Petre Laichici, șef de lucr. Ladislau Volkmann și asist. Nicolae Ohanovici, nu se lasă așteptați. Pentru început, șeful fermei atrage atenția asupra unor vicii de fond, cum ar fi spălătul cizmelor în baie, care duce inevitabil la astuparea conductelor de scurgere. Soarele suride mucalit, ferindu-se de puținele „oițe” care traversează cerul. Programul începe cu ieșirea pe cîmp la șapte și jumătate; doritorii înzestrați cu lanterne pot începe să muncească și mai devreme, murmură o voce. Amatorii dornici să se căpătuiască au posibilitatea să se întoarcă pe cîmp și să muncească în continuare pînă seara, urmînd să fie plătiți ca zilieri. Un murmur mai mare stîrnește propunerea tov. asist. Ohanovici, referitoare la formarea unor echipe mixte de două plus unu

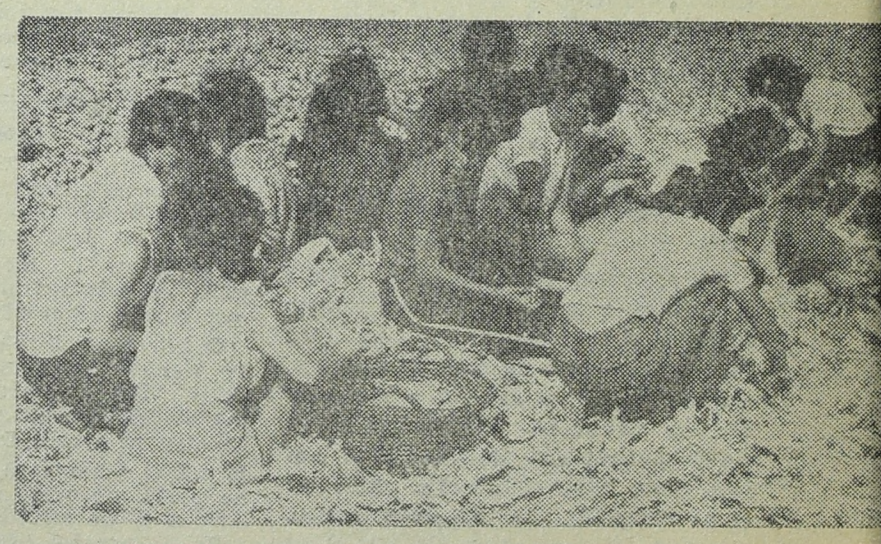
(fără cîrmaci), adică...
 porte băieții. Odată...
 ies să preia cuțitele...
 piinii de toate zilele...
 undeva apare un c...
 cu o echipă de lucr...
 și soții Gudrun și H...
 Oltea Demian joacă...
 vîngă adversarele d...
 îngropate în dicțio...
 mîne. Măi, Gyuri, ...
 timp ce mă servește...
 strălucire de atu, n...
 că doar în anul pat...
 termeni norma pe l...
 vrei. De exemplu, s...
 cei doi soți, că astf...
 făceam „Forumul”-ul...
 bilizînd rezultatele...
 rămîn, dar nu plec...
 Zoli. Foiala unor fe...
 apropiu și într-unul...
 ritabilă mașină de...
 băieții s-au mutat...
 dimineața n-o să ne...
 puteau să ia dormit...
 deja, poartă niște c...
 familiarizate cu pîn...
 lui. Vorbim despre...
 amîndoi absolvenți...
 deh! repartizați la...
 Sibiu. Chiar pleci?...
 pun carnetul „Șoim...
 că da. În timp ce re...
 mă bate gîndul să...
 practică agricolă la...
 barem am un final...
 zău că m-aș întoar...

RES — între I.S. și fi

Ziua se anunț...
 Mai ales că, ajunși...
 situația de a bate...
 pînă la fermele vîl...
 iverste sub forma...
 uctor ce re...

CARATELE TOAMNEI

INDEXUL RECOLTEI

SCOLUL VITEZEI • „OIȚE“ CARE TRAVERSEAZĂ CERUL • TOAMNĂ CU SOARE ARZĂTOR

... culeg fetele să trans-
... că, tovarășii profesori
... studenții, în așteptarea
... scaunele la soare, de
... mă pun să joc whist
... din Camelia Coclici
... Inimă. Într-altă parte,
... și încearcă să-și con-
... a unor cuvinte adânc
... al limbii ro-
... Zoltán Farkaș, în
... iste cărți fără nici o
... tu să rămii cu noi,
... doi din anul doi, îți
... și ești liber să faci ce
... pe mine. Noroc cu
... eu ultimul și-mi
... ne, mă gândesc conta-
... Aș rămâne, cum să nu
... fără mine, îi zic lui
... atrage atenția. Mă
... ațoare descopăr o ve-
... rufe. Nu-mi place că
... spune Monica Goșa,
... păla din cauza lor. Nu
... spate? S-a echipat
... cu borurile răsfrinte,
... ale din viile Recașu-
... și despre soția lui,
... 1987, tot la fizică,
... unde fac naveta la
... trebă mai mulți, imi
... și fac semn
... peste cele două văi,
... cerere de plecare în
... iar dacă mi-o aprobă,
... te pentru articol. Și

RIS — și fizică

... încă de dimineață,
... ne vedem puși în
... ceșă kilometri
... nesperată ocazie se
... tractor cu remorcă in-

chisă ce transportă elevii. Coborim la ferma 4, în fața unor clădiri pitorești așezate pe coama dealului, între șiruri de burgund.

În curte, profesorul Ivan N. împreună cu două ajutoare, încearcă să dea de capăt unei defecțiuni la mașina proprie. De la primele cuvinte sîntem luați la întrebări. „Acum veniți? De ce nu ați fost aseară pe aici?” La început surprinși, iar apoi, pe parcursul discuției, mai edificați, aflăm de manifestarea ce s-a încheiat cu doar câteva ceasuri în urmă, care a adunat peste 500 de studenți și lucrători de la fermele învecinate.

Necăjiți că am pierdut șansa de a ne documenta „pe viu”, încercăm să reconstituim, cu ajutorul participanților direcți, momentele interesante ale spectacolului. Pe locul unde a fost înălțată scena, din cofraje aduse cu trudă de la câțiva kilometri, un bostan agățat la un geam și o „salbă” cu foi de viță, întinsă între doi pereți ai curții interioare, sînt singurele dovezi care atestă spusele interlocutorilor. Prin fața sutelor de spectatori s-au perindat, spre uimirea, și apoi, spre satisfacția tuturor, invitați de la Opera Română din Timișoara: Rodica Murgu, Lia Lungu și alții, care, deloc intimidați de decorul insolit, au prezentat un program ce a mers la suflet tuturor. Momentele vesele, precum „Corul frînarilor” alcătuit din studenții cu cele mai slabe aptitudini muzicale, sau „dansul fetelor de la Căpîlna” cu cele aproape 100 de dansatoare pe scenă, au creat cadrul favorabil începerii concursului pentru alegerea celei mai frumoase și mai harnice studente: „Miss Strugurel”. În final, pe ritmurile dezlănțuite ale muzicii de discotecă, s-a dansat pînă la orele mici ale dimineții.

Cam așa a fost, rezumat în câteva cuvinte, dar prea puține pentru a descrie „atmosfera extraordinară”, după cum spune și șeful fermei, ing. Ștefan Lozeanu. Însoțiți de dumnealui ne îndreptăm spre locul unde fetele de la I.S.E. au început deja ziua de cules, fiind chiar gata cu încărcatul unei bene. Se lucrează bine, evident cu un ritm puțin inferior zilelor precedente, cauza fiind cele doar câteva ore de somn furate spre dimineață de participantele la „frenesia” nocturnă.

În caietul asistentului, liniuțele care marchează numărul de coșuri aduse de fiecare totuși se înmulțesc. În aceeași măsură se înalță și „cocoșa” de struguri a remorcii. Deși aș vrea să aflu păreri ale fetelor despre acțiunea

de aseară, nu îndrăznesc să le rețin de la lucru, văzînd că fiecare trage să își termine norma. Schimb însă câteva cuvinte cu tovarășul asistent, care, în ciuda insistențelor nu vrea să-mi dezvăluie numele. „Nu are rost să-l ști. Nu sînt eu cel care muncesc aici, ci ele sînt cele harnice, și uite, deși au dormit doar trei, patru ore azi noapte, la ora 8 erau afară în vie. De aproape o săptămînă, de cînd sîntem la cules, nu am avut probleme. Au înțeles că trebuie să-și facă norma, chiar dacă sînt la rectificat, ca și acum, sau la cules.”

☆

Ora prînzului ne prinde la ferma 3 a I.A.S. Recaș, unde lucrează cei 120 de studenți ai anilor întii Matematică-Fizică și Fizică. Cum e și firesc ne interesăm în primul rînd de condițiile de cazare și masă oferite lor. „Sincer vorbind și nu pentru că aș vrea să laud pe cineva, dar avem cam tot ce e necesar unui trai civilizată: apă caldă și mîncare destul de bună. Doar băieții se mai plîng uneori că nu le ajunge micul dejun.” Crina Bojan ar mai avea multe de spus, dar mai ales de întrebare în legătură cu viața de student. A participat și ea cu colegile ei la spectacolul de aseară. După aprecierile elogioase la adresa organizatorilor și a artiștilor, Delia Bonta ține să precizeze în numele tuturor că „nu ne-a plăcut de miss” Deh, păreri feminine!

Înainte de a pleca, o ultimă întrebare mă lasă fără replică: „Crezi că o să ne pară rău după zilele petrecute aici, cînd vom fi la școală?”

Între două „războaie”

Diminețile la Lovrin par a fi ca la Timișoara, poate puțin mai friguroase, impegatul de mișcare mai amabil, și locuitorii mirați, cînd aud că întrebăm de studenți ne îndreaptă spre școală care nu-l o clădire tocmai STAS, ca-n alte comune. Copii ne dau „bună dimineața”, se privesc întrebători cînd încercăm să descifrăm, cu noaptea-n cap indicatoarele, ei s-au pricisit de mult să o mai facă, oricum nu are nici un rost, de la intersecție Sînnicolau Mare se află la 17 km, și în sens contrar, Jimbolia.

Cînd am intrat în biroul primarului, nu ne-a atras atenția nici chipul omului încrunțat din spatele ochelarilor, nici televizorul color sau masa lungă cu multe scaune tapițate ei cele două înalte distincții, Ordinul muncii clasa a III-a, înminate comunei Lovrin.

„Iar merg la nouă, la Tomnatic, să port un „război” cu cei de acolo!” — se răstește în receptorul telefonului. Apoi, ne-ascultă binevoitor, culmea, fără să se uite la ceas: „Studenți? Încă n-au sosit anul acesta. Nici la Vizejdia, nici la Tomnatic. Numai după întii octombrie.”

Din stradă, prin geamul deschis, îl auzim pe primarul localității Lovrin cerînd telefonistei legătura cu Tomnaticul. În acel moment, un aparat de radio vestește ora șapte.

Porumb în secolul vitezei

De la Lovrin la Sînnicolau Mare, drumul e străjuit de nuci și lanuri de porumb. Din cînd în cînd, sîntem claxonați de tractoare sau autocamioane, și în secolul vitezei, cite un căruțaș se oferă să ne ducă la Tomnatic.

Din comunele apropiate, locuitorii fac naveta „la fabrică, la Sînnicolau”. Totuși, lumea se salută pe stradă cu „bună ziua”, toți se cunosc, și cînd se întîlnesc, se întreabă simplu, ce-ți mai face copilul, sau discută despre marfa primită la Alimentară. Sîntem confundați cu turiștii, ni se recomandă un restaurant, noi ne interesăm de sediul I.A.S., bătrînii privesc lung în urma noastră, clatină din cap și rostesc cuvinte pe care nu le mai auzim.

Inginerul Ioan Marcu, directorul I.A.S. Sînnicolau Mare, nu pare deloc surprins de vizita noastră. Dimpotrivă, parcă ar fi știut că venim, tocmai sosise din cîmp. „Deși sîntem în companie și avem mult de lucru, la ferma 10, unde sînt în practică studenții Facultății de Mecanică, anul IV-T.C.M. nu am avut probleme, aș îndeplinindu-și zilnic normele stabilite.”

„... mîncarea-i mai bună ca la cantina studentească”

„Aici 713! Ferma 10, m-auzi?” „Ferma 10. Receptie”. „Unde sînt tovarășii studenți?” „713! Pe drumul nucilor, m-auzi 713?” „Receptie”. Șoferul zîmbește într-una. „De douăzeci de ani lucrezi la I.A.S.”. Își începe monologul. „Prin '67 tovarășu' Marcu era d-abia un tînar inginer. Terminase, Agronomia la Timișoara. Anu' ăsta băiatu' dînsului a dat la facultate. La Mecanică, Mecanică agricolă parcă-i zice.”

De departe, studenții par mai degrabă un grup de excursioniști. De la câțiva metri, niște tineri mirați că se-ntoarce iar mașina directorului.

Stăm pe grămada de știuleți, ei depănușează și, din cînd în cînd, privesc nedumeriți spre carnetele în care notăm de zor. Alături, un casetofon se încapățînează să cînte, deși e cam răgușit, un brunet trage cu ochiul spre aparat, am înțeles gestul, gata, s-a terminat caseta.

Vai, tu, de ce n-ai venit ieri, ne întrebă Livia Dulămiță, de ce tocmai ieri, așa, fiindcă aseară a fost o discotecă de pomină, e mișto aici, mîncarea e mai bună ca la cantina I/C. Ce chestie, zicem noi, păcat că n-am știut, nu-i nimic, răspunde fata, n-are importanță, și astăzi vom organiza o seară culturală, da' nu mai pot sta la povești cu voi, nu e-ar zice fetele ceva că mă sustrag de la lucru dînd interviuri pentru „Forum”, însă vrem să terminăm primele. Nu vă uitați așa, nu e în cîntea voastră, ne-am hotărît de cîteva zile ca echipa numărul nouă, adică colegile mele Ana Pop, Dorica Toma, Marieta Cîmpoieru și eu să fim cele mai harnice.

Cele două cadre didactice asist. univ. Nicolae Buliga și asist. univ. Mircea Popa sînt mulțumiți de felul cum lucrează studenții. „La ferma zece sînt șaptezeci și cinci, în primele zile au recoltat floarea soarelui, iar acum depănușează porumb. Normele se realizează zilnic și nu au fost probleme deosebite în această perioadă. Nu am învoit pe nimeni. Seara se organizează tot felul de activități culturale. Am primit un televizor și băieții au montat antena pentru a putea vedea meciurile. Ei zic că mîncarea e mai bună ca la cantina studentească.”

Pe Gelu Stan, reprezentantul A.S.C.-ului, îl găsim muncind la baza unei grămezi de știuleți. Cînd aude că vrem să discutăm despre norme face niște ochi mari. „A, nu reprezintă o problemă dificilă, e bine aici, cazarea e bună și nu zic asta doar ca să mă aflu în treabă. Toți sîntem colegi și ne ajutăm între noi, trei ani petrecuți împreună pe băncile facultății nu-s chiar floare la ureche.”

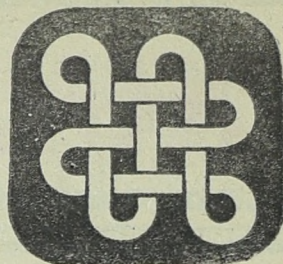
Din cînd în cînd se face cite o pauză de țigară. Se comentează meciurile. Se fac planuri pentru după-amiază. Uneori gîndul le zboară la prietenii lor care se luptă cu „prelungita”. Așa mai trece o zi. Și totuși, e toamnă, un soare arzător, cu porumb din belșug și cu studenți aflați în practică agricolă la Sînnicolau Mare.

Pagini realizate de membrii
cercului de presă

DAN BLENDEA ■
ALEXANDRU ANTONESCU ■
LILIANA BRAD ■
STELIAN-RADU CACUCI ■
DANIEL OGNEAN ■
GYÓRFFY GYÖRGY ■
CONSTANȚA LAURA ISPAS ■
Foto: MIRCEA PUȘCAȘU ■

RĂSFRÎNGERI

● POVEŞTI CU STUDENŢI AJUNŞI APROAPE DE VÎRSTA PENSIONĂRII ● OBIŞNUITELE ÎNTREBĂRI ALE INGINERULUI-STAGIAR ●

Ca orice student, Ion Moldovan a urcat treptele Facultăţii de Construcţii cu gândul să facă o facultate şi să se aleagă cu o diplomă universitară. Că-i plăcea sau nu meseria, nimeni nu poate şti, oricum nu ar fi fost singurul care şi-a jucat viitorul mizând doar pe numărul de locuri sau pe concurenţa de la admitere.

În toamna lui '79 şi-a început studentia. Că-i greu sau uşor la şcoală, nu-i interesează nici pe profesori, nici pe asistenţi. Ai lipsit de la seminar, nu mai primesc părinţii telefoane acasă. Te ademenesc prietenii să mergi la o bere, n-aj ce face, nu-i poți refuza, prietenii sînt prieteni, şi apoi ești major, azi-mîine inginer. Abia în prag de sesiune visele încep să se spulbere. Îți cauți cursuri și-ți socotești absențele. Te neliniștești de numărul mare de laboratoare nerecuperate.

Debutul lui Ion Moldovan se pare că a fost ceva mai complicat, deoarece n-a reușit să treacă de anul întâi. I s-a întins o mîină de ajutor. A beneficiat de prelungirea școlarizării. E un accident, zic unii, nu e nici primul nici ultimul care bisează. Mai aprofundează materia.

Septembrie '80. Într-o masă mare de boboci vișători, Ion Moldovan bate din nou la porțile anului întâi. S-a luptat puternic cu Analiza sau Filozofia și a promovat. N-a fost un student de zece, nici măcar unul obișnuit. Media e modestă, 5,97 dar important e că a ajuns în anul doi. Apoi s-a apucat iar de învățat. Nu prea mult, dar oricum, a învățat. Le demonstrează tuturor că deși a pășit cu sîngul, norocul nu-l părăsește. Așa că, avînd în index socotelile încheiate cu 6,42, se îndreaptă spre anul trei. Atunci, speranțele s-au risipit. Au început specialitățile, proiectele, laboratoarele. N-a mai putut face față și-n '83 este declarat repetent. Totuși, barca de salvare este readusă pe linia de plutire, munca lui de două semestre fiind răsplătită cu un 5,35.

În '84 ar fi trebuit să fie stagiar, însă el își continuă studentia anului patru, care a constituit,

se pare, un obstacol de netrecut. Așa s-a trezit în producție. A lucrat cât a lucrat și s-a întors iar la facultate. Se credea că uzina l-a ajutat să înțeleagă unele lucruri... A tot bătut pe la ușa secretariatului și a așteptat decizia ministerului. Cînd a văzut-o, nu i-a venit parcă să creadă. Părea că vrea totuși să-și termine studiile...

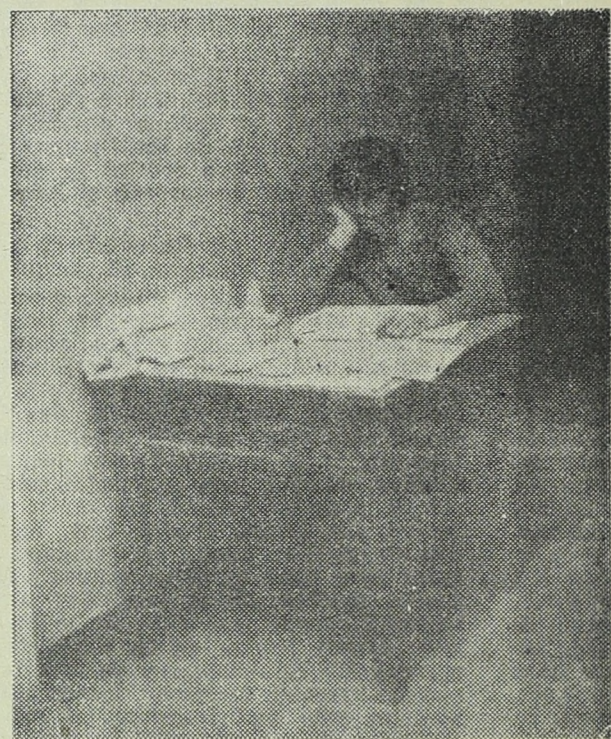
Începea o altă studentie. Fusesse reinmatriculat în anul patru C.C.I.A., grupa 143, ingineri zl. Totul a fost frumos, poate mult mai frumos decît își imaginase el, pînă cînd a ajuns în sesiune. Rezultatele au fost catastrofale. Și-a pus iar spe-

MAI APROFUNDEAZĂ MATERIA

ranțele în presesiune, în sesiunea de vară și de toamnă, își calculase cu ce vine în „Re”, că într-o lună oricît de deștept ai fi, nu poți lua șase-șapte examene și două-trei V.P.-uri.

Doar la V.P. de Sociologie, proiectul de Geotehnică și examenul de Tehnologia lucrărilor de construcții a primit nota șase. În rest, patru pe linie, și în urma numărului mare de absențe nemotivate, decanatul i-a făcut cadou un M.S.U.A. Din nou, Ion Moldovan este exmatriculat.

Cum a ajuns Ion Moldovan un caz, nu se știe prea clar. A greșit, nu s-a ținut de învățatură, n-a venit la cursuri. Dar nimeni nu a căutat să-i demonstreze că greșește. A.S.C.-ul l-a ocolit. Colegii l-au privit, poate, cu reținere. Ca pe un Repetent și i-au trîntit absențe în jurnal, fără să-i intereseze un om care deși nu le-a solicitat, avea ne-

voie de ajutorul lor.

Grupa 143 C.C.I.A., ingineri zl, a mai pierdut un student. Facultatea, un absolvent. Șantierul, un specialist. Se pare că Ion Moldovan este un naufragiat pe o altă insulă decît sea a studentiei.

LILIANA BRAD ■

Citind listele de pe panourile afișierului de la Facultatea de Mecanică, nu se poate să nu te frapeze numărul mare de studenți, sau mai bine spus de ex-studenți, care cer reinmatricularea. După ce timp de un an și-au declinat statutul de studenți, iată-i la o încercare de a reface ceva din timpul pierdut.

I-am căutat pe cîțiva dintre cei de pe lista cu pricina.

Călin Berinde: anul I — repetent de excepție; anul I — promovat; anul II — repetent, exmatriculat.

A lucrat un an, spune că i-a prins bine, a văzut cu cîte greutate se obțin banii pe care i-a irosit atît de ușor înainte. Vorbește de bani, pentru că i-a avut și nu i-a știut prețului. S-a crezut liber să facă ce vrea și a uitat de lucrul esențial — învățatura. Pregătirea o lăsase pe ultimul plan. Încă nu a primit aprobarea Ministerului Educației și învățămîntului pentru reinmatriculare, iar pornind de la faptul că Senatul Institutului Politehnic i-a dat girul său, a plecat cu noii săi colegi la munci agricole.

Rainard Palienci: anul I — promovat; anul II

— repetent; anul II — exmatriculat.

Și drumul lui a fost sinuos. O parte din vină, spune el, le aparține și prietenilor, sau mai bine spus așa-zisilor prieteni, care l-au uimit cu poveștile lor despre fantastice aventuri în urma cărorora indivizii „ajunși aproape de vîrsta pensionă-

PASAGERI PE UN PERON, ÎNTR-UN DOUĂ TRENURI

rii”, au reușit să treacă prin facultate ca umbra prin apă. Evident că regretă. Un an întreg, lucrînd într-o mină de cărbune, s-a gîndit la aceste lucruri și parcă-i e rușine de colegii lui, ajunși în anul cinci, de părinți. Lui nu în ultimul rînd, de frați, azi cu toții studenți.

E convins că poate să facă față exigențelor de

aici și speră că aprobarea Ministerului, pe care o așteaptă cu sufletul la gură, să-i dea posibilitatea de a-și dovedi lui în primul rînd că poate, că toate speranțele puse de ceilalți în el nu au fost zadarnice.

Sînt dol dintr-o listă lungă. Numai pentru anul II U.T.S. sînt cinci cereri de reinmatriculare. Am încercat să vorbesc și cu alții aflați în aceeași situație, dar într-un mod mai mult sau mai puțin elegant, am fost refuzat.

Mulți dintre ei vin zi de zi la secretariat, se uită la liste și așteaptă. Un cuvînt, un semn de clemență! Dar oare ei sînt acum hotărîți să respecte încrederea pe care o solicită? Pînă la proba contrarie, să-i credem pe cuvînt. Este, zic eu, imposibil ca văzîndu-și colegii ajunși după mai multe sau mai puține suferințe, în anii terminali (unii), sau ingineri (alții), să nu simtă că pînă acum au cam ars gazul de pomană, să nu realizeze măcar în ceasul al doisprezecelea, că e timpul să se hotărască dacă vor să facă ceva în viață, sau doar să trăiască pasageri pe un peron, între două trenuri.

BOGDAN POPESCU ■

Ne-am obișnuit să fim studenți, să ne citim sentimentele, să ne petrecem timpul liber prin prisma acestui cuvînt — STUDENȚIE — magic pentru unii, plin de farmec pentru alții, cuvînt care a parcurs toate inflexiunile vocii omeniești, cîștigînd bine meritul lor înții în topul sentimental al fiecăruia dintre noi.

Și, totuși, ce este dincolo de acest episod? Ce ne rezervă ziua de mîine? — Sînt întrebările care apar inevitabil în ultima vacanță a fiecărui student proaspăt absolvent.

☆
Mi-am pus și eu aceste întrebări, încă imediat după examenul de diplomă, dar răspunsul nu l-am găsit decît acum, în toamnă cînd bătuse gongul intrării pe marea scenă a muncii. Am pășit cu o nuanță de regret în suflet, după o studentie lăsată, undeva, în dosarul cu amintiri plăcute, și totuși, plin de curiozitatea cu care începem orice lucru nou.

Aici, la Antrepriza de Construcții și Montaj, secția produse industriale, am constatat, spre surprinderea mea, că dosarul rămîne încă deschis. Motiv de a cîntări toate argumentele unei discuții amicale cu noii colegi de muncă.

— Ești tecemist, nu te da bătut! — Îmi sugerează ing. Sorin Șola, stagiar în anul trei.

— Ai să vezi, ai terminat o școală, ca să începi alta, la fel de frumoasă! (Noi îi spunem STAGIU) — completează econ. Horia Moldoveanu, un FOST al Facultății de Științe Economice din Timișoara.

— Intervine ing. Sorin Șola — încet-încet, apare acomodarea, și o dată cu ea, din păcate, rutina atît de periculoasă...

Fiind la sfîrșit de stagiul, mi-aș permite să-i sfătuiască pe noii ingineri să nu se lase descurajați de primele obstacole, să caute să învețe de la origine, cred că mai au de învățat, și în

DOSARUL CU AMINTIRI

— În fond și la urma urmei, viața această de stagiar e frumoasă, dacă știi să privești lucrurile în față — este de părere ing. Mircea Banciu.

Ascult sfaturile acestor stagiași cu experiență și prind puțin curaj (citește, curaj gazetăresc) pentru a lansa banala întrebare:

— Ce este stagiul?
— Un început de drum... Adeseori, trecerea școlară—productie ridică unele dificultăți — acomodarea cu noii colegi, alte cerințe — situații greu „digerate” de tînărul inginer, venit de pe băncile școlii, cu mult eian, hotărît să

special să nu uite un lucru — meseria se fură, nu se învață!

— Cum a fost integrarea în anul întâi de stagiul? (Întrebarea îl vizează pe ing. Mircea Banciu.)

— Relativ ușor. Sînt de părere că acest fapt depinde foarte mult de colegii de muncă și, mai ales, de sprijinul și înțelegerea acestora față de ezitățile inerente oricărui început.

— La capătul acestor trei ani de stagiatură, ce ne poți spune?

— Consider că în această perioadă am învățat multe lucruri noi, atît pe plan profesional, cît și în munca cu

oamenii pe care îi conduc în activitatea de șantier. Aceasta din urmă ridică cele mai mari probleme, dar și satisfacțiile sînt pe măsură.

— Am fost, totuși, STUDENȚI! Sorine, cum vezi acum anii studentiei?

— Aidoma unui vis frumos, foarte frumos. Îmi aduc aminte cu plăcere de foștii colegi și dascăli, chiar dacă am avut cu unii „mici meciuri”, rezolvate în cele din urmă... Fără exagerare, cel puțin pînă acum, anii studentiei rămîn totuși cea mai frumoasă perioadă din viața mea!

Studentia rămîne de neuitat, deoarece este ultima școală importantă care te pregătește pentru tot restul vieții. Dar, uneori, nu aș mai dori să retrăiesc sesiunea, emoțiile de atunci...

— Aveți ceva de spus celor ce încă mai cunosc aceste emoții?

— Un sfat pentru prietenii mei, studenți încă: trăiți la maximum viața de student, fără a neglija, bineînțeles, învățatura, pentru ca mai tîrziu să nu vă pară rău.

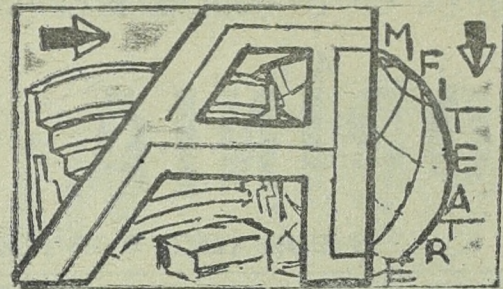
— Sorine, doar citeva cuvinte despre cadrele didactice...

— Hm, destul de greu...

DORU INUREAN ■

Dincolo de amfiteatre

● I-A SPUS CĂ NU PEA ȘTIE MATEMATICĂ ●

Boboc în țara minuniilor

Sentimentul bobocului este cel al catastrofei: el plutește stinger pe o mare agitată și furibundă, din care țâșnesc (amenințătoare) chipurile profesorilor. Aceștia, deși în realitate se dovedesc draguți și binevoitori, îi apar cu sprincenele unite într-o încruntare ce nu prevestește nimic bun și par să arunce fiacărui din ochi. Bobocului i se năzarește întruna că pe geamuri și uși vede lipite afișe sugestive cu studenți în lacrimi, făcându-și bagajele și părăsind facultatea pentru totdeauna din motive de incapacitate, că este tîrît în bulboana fatală a eșecului cu toți cu planul lui mareț de-a fi primul și de-a lua din anul I măcar premiul Nobel, elanurile sale metafizice fiind rețezate de contactul cu „T”-ul și mătura femeii de serviciu, obiecte emblematice, atinse pentru prima dată în cadrul serviciului de autogospodărire. Bobocul cel neștiutor — iată o formulă pleonastică, dar atât de înduioșătoare — a aterizat în facultate ca pe Lună, el rătăcește măcînd tragic prin bibliotecă ce i se pare un adevărat turn Babel, pe coridoarele unde au loc curse de atletism în căutarea sălilor de curs și, pe lângă toate acestea, este constrins să cumpere ochelari cu dop pentru a descifra orarul-sepie care se schimbă ca un barometru. Smuls din puf de acasă, aleargă toată ziua, purtîndu-și cuțitul și furculița în mapă, pentru a nu îmbătrîni stînd la coada organizată în vederea obținerii acestor ustensile pe treptele de marmură ale cantinei și-și rupe cartela de parcă ar fi un bilet de cinema. Bobocul este plin de bune intenții, se entuziasmează de cursurile care i se par cu atât mai atrăgătoare cu cît nu înțelege mare lucru, în mers, sub duș, mincînd; ar devasta bibliotecile, mutîndu-le la el în cameră, pe cînd el s-ar retrage pe pervaz, de unde ar întinde cite-o mîină după vreo carte pe care o va citi cu atât mai absorbit cu cît o ține cu capul în jos. Foamea lui intelectuală și artistică nu poate fi astîmpărată nici măcar cu prilejul cursului liber de brodat galoane și trese, cusute din naivitate și din greșeală pe pantaloni în loc de veston, dar nu înainte de a înfige insigna în virful bocancului. Pe scurt, cel care acum se simte bobocul în țara minuniilor va crește cît un struț pînă la examene, dar sperăm că nu va proceda ca această pasăre și nici ca Phoenixul, devenind din nou boboc la anul.

IOANA BACIU ■

Problema se poate pune și altfel: există într-adevăr o limită a adaptabilității primare? De vreme ce majoritatea tinerilor se lovesc din primele momente ale studenției de imaginănarul plafon al unui „index-handicap”, ca să-l spun așa, lipsă efectivă a experienței în ceea ce privește examenele, (cu excepția celui de admitere, care e cu totul altceva, se poate supraadăuga un factor psihologic inhibitor nu de ultimă importanță, care-și va pune amprenta mai tîrziu pe întreaga formare a studentului de politehnică, medicină, agronomie sau orice altceva.

Perioada cea mai fertilă dar și cea mai vulnerabilă, mai plină de EVENIMENTE și EXPERIMENTE a întregii vieți studențești, anul întîi debutează cu o avalanșă de idei și planuri, uneori preconcepte și „dopsite” îndelung la munte, mare ori armată, alcătuite pe fondul experienței „celor mai mari”, sau, mai convenabil, din auzite. Nu întotdeauna însă modelele se dovedesc a fi dintre cele mai fericite, și cum binele șade la doi pași în dreapta răului se poate aluneca ușor spre latura greșelii.

Asistăm deunăzi la înmînarea carnetelor de student pentru anul întîi, într-una dintre facultățile Politehnicii timișorene. Aglomerație, zeci de „boboci” în vervă, așteptînd cu mîndrie și nedismulată gravitate remiterea primei lor „atestări documentare la purtători”. „De-abia aștept indexul. E o chestiune vitală. Dacă-l aveam ieri luam numai cincizeci în loc de o sută de lei amendă, cînd m-au prins pe

troleu, fără... Ca să nu mai zic ea la „disco cesu n-am nici cum să intru!” (Marian Cîrstea, I.T.C.M.). „Eu cred că e o mare realizare chestia cu carnetul” (George Avram, I.M.H.). Trecînd prin mulțime, „cezarul”, un student de anul V, cu mai multe restanțe el, sărmanul, îi consoala aproape părintește. „Eu de-abia aștept să scap de el!” Indiscutabil, discutabile fiecare dintre afirmațiile de mai sus.

Ehei, și uite-așa, azi o idee, mline

SĂ-ȚI CUMPERI ȘI TU ... BOMBOANE!

alta, se acumulează o atît de mare cantitate de informație printre neuronii proaspeților absolvenți ai examenului de admitere, încît uneori nu mai e timp și pentru chestiuni pur școlarești. Mai ales cînd devii căminist, cantinist, asecist (cu funcție), gluma se îngroașă de-a binelea și apare la un moment dat problema dacă mai e timp și pentru cursuri... Adică, unde e timpul afectat învățturii? Conștiința virează atunci brusc, începi să dai absolut totul numai pe carte, (pe „o” cartă, dealtfel), iar colegii conchid în a-ți reproșa că te-ai schimbat, nu mai ieși și tu la o bere, la un film, discotecă... După o lună de zile fix, fără preaviz, și se duce buhul că „pe tociularul ăla de la 1.. nu-l scoți cu tancul din casă.” Nu-ți

convine nici așa. „Dacă nu trăiești acuma, cînd să mai trăiești”, și-ai aduci aminte de binecunoscutul refren al cîntecului și dilema se amplifică rău de tot, transformîndu-se într-o primă și reală criză. „Ce să fac, cum să mă organizez?” Dai o fugă acasă: „Mamă, eu mă las de facultate, în ritmul ăsta mă sting prematur...” Consolarea părinților vine prompt: „Lasă, toți am trecut prin asta. Uite-aici o sută de lei să-ți cumperi și tu bomboane!” Păpăra de rigoare pe frunte, iar lucrurile par să se fi aranjat de la sine... Nu e chiar așa de simplu. Abia mai încolo, întors la școală începi să gîndești dialectic și să realizezi că totul nu e decît o problemă de adaptare, în care factorul principal ești tu și nu mediul. Îți dai seama că ai mare nevoie de experiență, și asta dobîndită nu numai în amfiteatre. Căminul, practica agricolă, colegii, taberele, cantina, stagiile, munca patriotică, totul, absoluț totul reprezintă examene dificile din invizibila școală a vieții. Se impune clar renunțul la rutină, la lucrul făcut într-o doară, e nevoie de o mulțime de ochi, urechi și mîini, pentru să acești primi ani sînt de fapt creuzetul inconștient al maturității.

A și exact ceea ce dorești, a evalua corect raportul VREAU—POT, nu trebuie considerate simple slogane, bune de afișat pe ziduri. Ele dovedesc, cu alte cuvinte, descoperirea noțiunii de „echilibru dinamic”, necesitatea numărului unu în psihologia de debut a studentului.

Așadar, încotro?

DAN BLENDEA ■

PANTERA ÎN PIJAMA ROZ

Intrebă — de ce medicina „ține” doar șase ani? Intrebarea mă depășește, însă e clar, argumentele mele nu o vor convinge.

— Timpul liber îmi este de mare ajutor. Voleiți, eventual, nu eventual ci sigur, formația de dans modern a Institutului, filmele, audiții muzicale, muzica simfonică... Vezi tu, un Vivaldi, un Beethoven îi ascuți întotdeauna cu plăcere.

Studentul din fața mea oftează discret, dar se hotărăște să mă primească în cameră. Iau loc la masă, măsurînd din priviri pe interlocutori. Sînt deosebit de simpatici și, oarecum, surprinși. Cum adică, ce așteaptă ei de la studenție? — Ceva mai mult timp liber. Mi se pare, acum, că este prea mult de învățat. O chestie de adaptare! — se justifică Cristian Toma (I—M.G.).

— Dar de studiu nu amintești? De nopțile albe? Sau de emoțiile viitoarelor examene? (Sergiu Albu tace. Apoi, continuă.) De fapt, un adevărat medic trebuie să simtă și dificultatea celor șase ani de studenție, cînd învață susținut... Se sesizează Mihai Iovănuț (I—M.G.):

— Numai șase ani de studiu? Un medic bun învață toată viața. Fără modestie vă spun — încă nu am înlînit un medic care să se mulțumească numai cu acumulările din anii de facultate. Ar fi felcer, nu medic!

— O simplă speculație — sugerează Sergiu Albu. — Știi, perioada de practică a jucat rolul de liant pentru colectivul nostru. Ne-am cunoscut mai bine, s-au încheșat prietenii solide...

— Dar, parcă există ceva timiditate din partea noastră! — revine în discuție Mihai Iovănuț. — Poate ne lipsește inițiativa.

— Vă place la cămin?

— Deocamdată, așteptăm. Ce va fi mai tîrziu, vom vedea — apreciază Cristian Toma — și fără a chiuli de la cursuri. Căci Pantera, adică eu merg la așa ceva. (Ridic din umeri, nedumerit). Subțirel, agil și... am o pijama roz. Cu alte cuvinte... Pantera! Colegii mi-au zis-o!

Cristian Toma, în imaginația locatarilor camerei 132 — Pantera, face parte din categoria studenților pentru care nimic nu este imposibil, putînd să redescopere America de atîtea ori cît este nevoie. Doar cît să-și propună a se căuta în buzunarele pijamalei sale și să argumenteze: — Nu, studenția nu se poate defini. Ea trebuie trăită.

DANIELA BATALAN ■

GABRIEL BAIULESCU ■

După opt ore de lucru, viața i se pare mai frumoasă. Vrea să fie sigur pe el în ciuda celor cîțiva ani cu care a depășit bariera celor două decenii. Își inchipuie că timpul mai are încă aceeași unitate de măsură: secunda. Unele biografii încep ciudat. Întîi Ladislau Molnar a vrut să dea la Fizică. O foarte tînră profesoară, Simona Bucurescu, i-a „ghicit în scris” și i-a spus că nu prea știe matematică. „N-am crezut-o, dar lucrurile s-au adevărit. N-a fost să fiu student la „U”, zice el, neconvîngător. Așa a primit repartiția la Regionala C.F.R. Timișoara. Atunci totul îi făcea impresia că e simplu, la nici douăzeci de ani ani mai sperî în minuni. Era electrician, secția L3.

După ce s-a întors din armată a mai încercat o dată la facultate. Ce-i drept își cam dorea să-ajungă student. S-a înscris la E.B.E.C.E., la seral, vroia să intre. Il plăcea mult electronica. A

știut la examen și cînd și-a văzut notele pe lista admișilor s-a bucurat, era normal, era doar visul lui de licean.

La început a fost destul de greu. Zhua era prea mică, și se-nvîrtea, parcă, în triunghiul Bermudelor: casă-servici-facultate. A venit însă sesiunea și le-a rezolvat pe toate. De-atunci au trecut doi ani dar ritmul a rămas același.

Numai cine n-a stat într-o gară, cu biletul în buzunar și trenul nu vroia să mai sosească, nu-l poate înțelege. Cum s-a stricat ceva, a plecat pe linie să remedieze defecțiunea. Și dacă n-a

terminat pînă la ora 15, tot n-a plecat la școală, doar nu poate lăsa oamenii să aștepte pînă-și ia el cursul de D.C.E. sau răspunde la seminarul de economie.

Zhua începe la șase dimineața și se termină uneori tîrziu, după doișpe noaptea. Cîteodată mai are timp să-și descifreze, seara, cite-un curs. Da' rar. Cînd mai are vreme, îl roagă cite-un coleg, hai Loși, repară-mi televizorul. N-are ce face, nu-l poate refuza, prietenul la nevoie se știe.

Puteam să trec la „zi”, da' n-am vrut, zice, îndesîndu-și mîinile în buzunarele scurtei de piele. Nu l-au

amăgît după-amiezele libere și nici poveștile frumoase despre taberele studențești.

M-am obișnuit cu seralul, așa mi-e mai ușor, ce-nvăț la școală eu le știu uneori din atelier. Da' cînd am luat locul întîi la Sesiunea de comunicări, la Fizică, cu lucrarea „Fluxmetru pentru pellicule subțiri” nu mi-a venit să cred. Adică, cum, tocmai eu, „seralistu” să fiu primul?

De multe ori de la școală mergeam în laborator. Cînd îmi priveam ceasul, îmi era ciudă, timpul trecuse prea repede. zice Ladislau Molnar. Dimineața o lua de la-nceput...

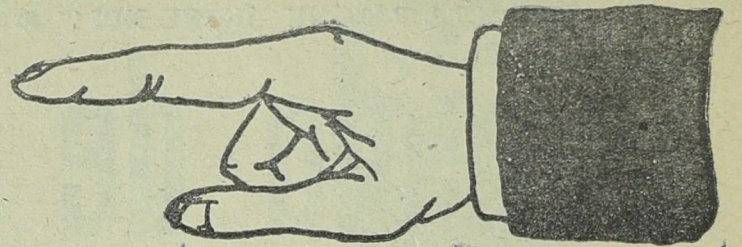
Intr-o după-amiază, am îndurat frigul pe o bancă în fața Universității, alături de Ladislau Molnar, un seralist oarecare de la Electro' care-mi spunea bancuri și îmi povestea despre un fluxmetru.

LILIANA BRAD ■

I-A GHICIT ÎN SCRIS ȘI I-A SPUS CĂ NU ȘTIE MATEMATICĂ

OPINIA PUBLICĂ

STUDENTEȘTI ● SIMPLE SPECULAȚII ●

HABAR N-AVEA CĂ DEBUTUL LUI NU VA FI CHIAR AȘA DE SIMPLU

Proaspăt marcat cu emblema falei universitare, studentul anului întâi se simte copilul teribil al lumii și prinde aripi de cutezanță care îl ridică în zboruri amețitoare sub înalturile existenței lui tihnite și satisfăcătoare. Plin de optimism entuziast și fericit, bobocul bate cu un curaj indestructibil la porțile studenției, și habar n-avea că debutul lui nu va fi chiar așa de simplu cum își imagina el, că problemele nu vor începe abia în sala de curs când profesorii și alți universitari dictează bibliografia.

Cazaș la etajele superioare ale căminelor, proaspătul locatar încearcă, o serie de meserii ca instalator, zugrav, zidar, lăcătuș, aducându-și o contribuție importantă în munca de reparație și renovare.

Poate că unii și-ar asemui camera cu un poligon de tir, judecând după pereții spărți sau găuriți, iar un înotător ar beneficia de o piscină ideală în cazul încăperilor prevăzute cu cite o chiuvetă arteziană. Amuzant și totodată trist. Numai replici nu oferă nimeni, taxele „curs” și studenții se (poli)califică în continuare.

Flămînd și obosit după cursuri, el dă buzna în cantină, unde pe lângă o tavă cu mîncare beneficiază și de o porție de nervi. Așa că, după zilnica cursă de maraton printre toate corpurile de clădire așezate diagonal în orar, bobocul a început să-i zboare fulgii.

Singur în marea lui melancolie, micul student nu uită că trebuie să învețe, încearcă să nu audă nimic în jur, dar nu poate să nu devină receptiv la toate sonoritățile disco, heavy-metal sau orientale ce umplu văzduhul Complexului studențesc. Cu capul vîind, cu inima grea, bobocul adoarme legănat de iluzii... Deocamdată iluzii... Însă orice început e greu. Optimist, rezistent, viguros și entuziast, tînărul universitar va răzbate, va promova spre marea lui satisfacție, va păși spre acea viață pe care o visase acasă, cu ochii deschiși în fața mormanelor de cafele și a manualelor de liceu.

CRISTIAN TABĂRĂ

P.S. După intervenția energică a forurilor în drept, atelierile de întreținere-reparații au început, în sfîrșit, să-și justifice titulatura, operînd lucrări de remediere și reparații.

Cantina 4/C mereu aceeași

Recent renovată, cantina 4/C și-a deschis porțile sutelor de abonați. Orice început are inerente greutăți, însă prin conlucrarea tuturor factorilor responsabili, sîntem siguri că aceeași cantină va redeveni o unitate model.

Realitatea este uneori erudă, depășind orice fabulație. Asta se poate întâmpla dacă încerci să pătrunzi în dosul unei uși fără clauză, de care atîrnă inscripția „Preparate legume”, cum la fel de firesc ar putea scrie Lăsați orice speranță, voi care ați intrat.

Înăuntru, niște studenți în halate, în nici un caz albe, încearcă să pregătească hrană pentru 1800 de abonați. Din ce și cum? Morcovi mucegăiți, roșii fermentate, alte legume alterate, aruncate claie peste grămadă împreună cu resturile, într-un spațiu redus.

Oricum, mașinile nu au ochi, oa-

menii se fac că nu văd. Dacă instalațiile de curățat legume se defectează mereu, în schimb, culmea tehnicii, s-au robotizat oamenii și sentimentele lor. Ca și cum nu noi studenții am consuma alimentele preparate, fără a mai pune alte probleme de conștiință...

Administratoarea cantinei 4/C, tov. Felicia Busuioc, aruncă din prag cîteva priviri, vag mirată că totuși lucrurile mai merg (în virtutea inerției), dă niște indicații care oricum nu sînt de natură să rezolve problemele și apoi dispăre strategic.

O bucătăreasă după ce a descărcat bi-doanele din lift, incredibil, se șterge pe mâini cu guliile pregătite pentru masa de prînz, peștele necurățat cade mai mult pe jos. În final, de pe ciment se adună o cantitate apreciabilă de pește care va fi prăjit fără nici o operațiune preliminară.

Frecvența boilor infecțioase și în-

vecinarea cu policlinica studențească, ar putea sugera o conlucrare tot mai strînsă între cele două instituții, spre creșterea prestigiului amîndurora.

Reprezentanta comitetului studențesc de cantină, se vedea de la o poștă că n-are nici o vină, natura poate, ea oricum nu știa nimic, nici măcar ce caută acolo. Revine supărător în mințe, întrebarea: pe cine reprezintă și a cui interese le apără acest comitet. Pe ce criterii sînt aleși reprezentanții lui? Din păcate aceste aspecte nu sînt înțiplătoare, ci persistă în incinta cantinei 4/C, unde lipsa celor mai elementare norme de igienă se îmbină cu dezinteresul și munca de mîni ală a angajaților.

An de an, cantina 4/C a ocupat locuri fruntașe în întrecerea studențească, fiind o unitate model, primind atunci laudele de rigoare. Anul acesta, premisele sînt clare...

P.S.

Cine susține că cele menționate în acest articol sînt literatură, este invitat să meargă și să se convingă personal.

MIRCEA MITRUȚIU

NICI VINERI, NICI TREI'SPE

ERAU ȘI EI
DOI ASPIRANȚI
LA DIPLOMELE
UNIVERSITARE

Cînd trec pentru prima oară pragul facultății, toți admitanții își propun să umple cît mai multe foi de concurs, să rezolve corect exercițiile și să-și poată citi numele pe lista admisilor. Apoi, așteaptă toamna să-și găsească un loc în cămin sau o gazdă, să-și cumpere caietele studențești și mape, să-și conducă părinții la gară și să-și crolască viața, așa cum vor ei. Să meargă la film și la discotecă, să-și găsească prieteni, doar acum își permit și cite un chef, eă nu-i mama să facă eriză de fiere că a trecut de ora nouă seara și încă n-a ajuns acasă, sau tata care după aceea să stea încruntat două zile și să-i tot zică, învață, învață, că altfel n-o leși nimic din tine.

Se întâmplă, uneori, că pășești pe căi greșite. Ar fi bine să-ți poți da seama că trebuie schimbat macazul.

Cătălin Ciocan și Petre Emil Iliescu erau și ei doi aspiranți la diplomele universitare. Pînă cînd, într-o zi fatală, fără să fi fost nici vineri, nici trei'spe, într-un cămin al cărui număr diferă de cifra ghinionistă, cei doi amici au fost văzuți plimbîndu-se cu o șurubelniță, prinși și predați organelor de miliție.

În dosarul nr. 87.3501.0448 P. 6385/87 Miliția județului Timiș, Serviciul cercetări penale din 4 mai 1987: „Propun emiterea rechizitoriului și sesizarea instanței de judecată competentă care să-i judece pe inculpați. Organ de cercetare penală lt. col. Ciută Vasile.”

A SPART
UȘA PĂRȚII VĂTĂMATE

Din Rechizitoriul emis în 14 mai 1987: „Procuror Dan Pavel de la Procuratura județeană Timiș. Examinînd actele de urmărire penală administrate în dosarul cu nr. de mai sus privind inculpații Iliescu Emil Petre și Ciocan Cătălin, din care rezultă următoarele: Inculpații (...) sînt studenți la seral și locuiesc în Complexul studențesc, căminul 18/C, camera 204 și, respectiv, în căminul 23/G, camera 213.”

Cei doi, în perioada octombrie 1986—martie 1987 au comis mai multe furturi pe raza municipiului Timișoara din cămine studențești și locuințe, sustrîgînd diferite bunuri pe care apoi le-au valorificat astfel: la sfîrșitul lunii octombrie—începutul lunii noiembrie 1986, într-una din zile, cei doi inculpați s-au deplasat la locuința lui F. M., strada Lisabona nr. 5/2, s-au urcat pe acoperișul unui imobil, de unde Ciocan Cătălin a sărit pe balcon la etajul trei și a forțat ușa de la apartamentul părții vătămăte, în timp ce inculpatul I.E.P. stătea în fața blocului și asigura paza Din apartament, Ciocan Cătălin a luat un aspirator, o pereche de pantaloni, o jachetă de piele și un calculator după care, obiectele sustrate au fost vîndute în piața de vechituri, iar calculatorul a fost dat de I.E.P. „sub formă de cadou, soarelui său, unde a fost găsit de organele de miliție și predat reclamantului. Fapta inculpatului Ciocan Cătălin intrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt calificat în paguba avutului personal, prevăzut și pedepșit de art. 20 alin. 1, 209 lit. a și g din Codul penal, iar fapta inculpatului I.E.P. intrunește elementele constitutive ale infracțiunii de complicitate la

furt calificat în paguba avutului personal.

IN GARA DE NORD
LE-A VÎNDUT

După numărul de cascadorie executat în strada Lisabona, furturile continuă în același stil. Următorul „popas” cei doi prieteni l-au făcut în camera 310 a căminului de garsoniere. G23. De acolo au luat numai 2000 de lei, o pereche de blues-jeans, două sticle de votcă, două sticle cu coniac, două cartușe de țigări BT și un tub de pastă de bărbierit, pe care le-au comercializat în Gara de Nord.

Nu se mai grăbesc, așteaptă să vrea că vacanța, sesiunea, parțialele și doar apoi plănuesc următorul atac. Local de desfășurare este tot un cămin studențesc: 18/C. Dar în timp ce forțaș ușa cu șurubelniță, au fost surprinși de Mohamed Abdul Malek, care locuia în camera alăturată. Solicitînd ajutorul colegilor săi Zouheir Houssein Zanov și Qais Subi Taher Qidah a reușit să-l rețină pe infractori pînă la sosirea organelor de Miliție.

Prin sentința penală 1688 din 3 iulie 1987 a Judecătoriei Timișoara inculpații Iliescu Emil Petre a fost condamnat la un an și opt luni închisoare și Ciocan Cătălin la un an și zece luni. În urma deciziei 954 din 26 august 1987 a Tribunalului județean Timiș s-au respins recursurile, hotărîrile primei instanțe rămînd definitive.

Cu siguranță că cei doi prieteni, la bătrînețe vor omite să le povestească nepoților despre o studenție neterminată.

Se întâmplă adesea să auzim lucruri ciudate despre cei lîngă care stăm zilnic în băncile amfiteatrelor, de la care împrumutăm cursuri în prag de sesiune și la un neaș sărim primii să le întindem o mîină de ajutor. Mîncîni, spunem, doar is copii faini, și nu ne vine să credem cînd aflăm că au fost reținuți de organele de cercetare și trimiși în judecată.

LILIANA BRAD

OPINIA STUDENȚEASCĂ, nr. 100

● Declar cu toată hotărîrea că, din primul moment în care am pășit pragul redacției acestei publicații, am intrat în pielea unui Panthera leo și ferocitatea mea a crescut proporțional cu tirajul revistei. (Radu Eugeniu Stan).

● Poate, peste un an-doi, cînd am să învăț și eu ce-i acela un reportaj, altfel voi povesti întîlnirea aceasta cu o revistă. (Elena Ceuca).

● Micuța gară a Năsăudului s-a umplut deodată de

viață și ritm, replicile alergau sprinten dintr-o parte într-alta, un tînăr ducea pe umăr o bărdiță cu coada lungă, o „nevastă” legăna un „cocon” alb-alb... și am avut spontan un atît de vesel și consistent sentiment al apartenenței, al solidarității prietenești, încît, după un lung gît de tuică, am înapoiat biletul vinzătoarei și n-am mai plecat în noaptea aceea... (Cornel Popa).

● „Fabrica de brînzeturi fermentate” este anunțată doar de o tăbliță albastră

între două vile cu acoperișul verde pe care scrie „Atenție Auto” adică este un „întrînd”

În vîrful foarfecii

ascuțit în miezul orașului, la capătul căruia se află un grilaj verde și un portar în uniformă albastră. (Cornel Popa).

● Lei fac larmă, apasă pe

clapele mașinilor de scris, fumează țigări fără filtru, spun bancuri, comentează ultimele cărți de prin librării. (Florin Zamfirescu).

● Lucrurile stau așa: marți sau vineri apare un nou venit în redacția Opinia care după două ceasuri va pleca sîderat, înnebunit, fericit că a văzut cu ochii lui un miracol: cîțiva lei antropoizi adunați la un loc. (Florin Zamfirescu).

● Nu vă mai spun, despre oameni credeam că-s niște semizeii cu niște cununii de raze pe cap, ce mai, mi se fă-

cuse frică să intru, ce naiba să caut eu acolo printre ei, dar pînă la urmă m-am încurajat cum am putut și am intrat. (Sterian Pricope).

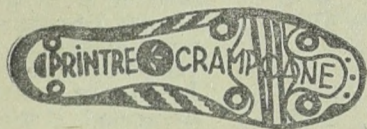
● Și trebuie să știți că a arunca punga este o artă; nici prea aproape, nici prea departe, nici prea plină, nici prea goală, căci astfel stropii mari de apă nu mai au acea traiectorie frumoasă și efica-ce, cu o rază de acțiune cît mai lungă și care să acopere o suprafață cît mai mare. (Sorin Aniței).

CRONICAR

MAGAZIN ● MAGAZIN

REBUS ● O LEGENDĂ MEREU VIE — JIMI HENDRIX ●

● **Interviu cu prof. univ dr. ing. A. Heler, președintele secției de fotbal a clubului „Politehnica“**

— **Ultimile rezultate obținute în etapele de campionat ne îndreptătesc a susține faptul că echipa de fotbal „Politehnica“ și-a regăsit cadența. Sintetiți de acord?**

— Echipa „alb violetilor“, — la a cărei conducere am revenit după circa șase ani — am găsit-o într-un proces de restructurare și refortificare. Am încercat și încercăm în continuare să sprijinim acest proces. Conducători, antrenori, jucători — toți dorim să formăm la Timișoara o echipă studentescă, competitivă, capabilă de performanțe deosebite în divizia A și, de ce nu?, mai târziu, în competiții europene.

— **În context, ați amintit despre marea performanță. Ce credeți că trebuie făcut în acest sens?**

— În sport, în general și în fotbal, în special, performanța trebuie să însemne dinamism, inteligență, pasiune și promptitudine din partea conducerii secției, muncă și pricepere din partea antrenorilor, atașament față de club și valoare din partea jucătorilor, dar și sprijin total din partea factorilor de răspundere în acest domeniu. Lucrurile, îndeobște, se cunosc problema spinoasă este modul în care aceste calități sunt îndeplinite.

— **Se avansează fel de fel de idei despre relația student-sportiv. Personal, nu cred în statutul de privilegiat al acestuia...**

— Relația fotbalist-student este una din care

ambele componente ar trebui să iasă potențate. Studentul-jucător reprezintă o personalitate ce depune eforturi mari în vederea formării sale profesionale de viitor inginer și jucător de performanță. Noi depunem eforturi ca cele două activități să se dezvolte armonios, la indici de înaltă calitate. Dacă vorbim despre privilegiu, există unul. Acela de a juca fotbal în fața colegilor de studenție, a prietenilor. Iar, dacă echipa câștigă, toată lumea se declară mulțumită. Inclusiv așa-zișii privilegiați.

— **Se spune: „fotbalul a ajuns o industrie“; „fotbalul a ajuns o mare pasiune“; „fotbalul e însăși viața mea“. De unde atîta dragoste și frênezie pentru un sport, cîndva, privit cu circumspecție sau ca un simplu mijloc de divertisment?**

— Sînt niște lucruri ce devin firești pentru fiecare om. Ai întrebat vreodată pe unul dintre cei treizeci-patruzeci de mii de spectatori timișoreni ce caută în tribunele stadionului? Poate că mulți n-ar ști pe moment ce să-ți răspundă. Aici, în tribună, își regăsește adevărata sa ținerețe, liniștea sufletească; aici își retrăiește frumusețea amintirilor. Trebuia să existe un asemenea modus vivendi, ca un subterfugiu sentimental sau o necesitate.

— **Poate că ați fi doriți să vi se pună o întrebare anume. La ce subiect s-ar fi referit?**

— Inevitabil, la studenții. Pe lângă „obligățiile“ profesionale, studenții nu trebuie să uite că în Timișoara activează o echipă de fotbal ce are nevoie de suporteri fideli și cinstiți. A fi cinstit într-o dragoste înseamnă a iubi statornic, pînă la capăt, la bine și la rău. Or, această situație o poți întâlni foarte rar pe stadioanele de fotbal. A probat-o — sînt mulți ani de atunci —, vestita galerie de suporteri ai lui „Poli“.

MARIUS BONCEA ■

Flash

Ultima apariție scenică a lui Jimi Hendrix a fost la Festivalul din Atlanta („Isle of Wight“ — Atlantis, 1970).

☆

Coafura lui rebelă — stil Afro-Annie — părea electrizată. Pantaloni contry, cu fișii de piele, cămașa purpurie, vesta cu tente de roșu irizat — totul plonja de pe aripa unui superb curcubeu. Muzica lui — învîrtindu-se amenințător, răsucindu-se în spirală — crea imaginea zvircolirii unui șarpe mare și negru. Cu chitara aruncată neglijent pe umăr, cu griful în mina dreaptă, aidoma unei țevi de pușcă, Hendrix părea mai degrabă un pistolar al Far-West-ului, țipător îmbrăcat, coborît de pe scenele unui „Saloon“.

FLASH (scinteie, fulgerare) a fost cuvîntul ales mai tîrziu pentru a-i evoca imaginea unică — „marele flash al armoniei și stridenței, al siguranței de sine și căutărilor infrigurate, al luptei acerbe cu sine însuși“.

Prin comportamentul său bizar, la o primă și superficială vedere, Hendrix pare un muzician de local, mărunt și

iremediabil plin de viciu, dar al o (mai) atentă analiză a vocii sale, este identificat — indubitabil — cu cel mai zgomotos, capabil și complet sculptor în marmura rock-ului. Mixînd tehnica fuzz cu feedback-ul, la înălțimi decibelicice fortissime, Jimi Hendrix ridică o masivă construcție acustică, un război de țesuț zgomote-minune, cu care-și amenință de fiecare dată auditoriul.

Sunetul se naște prin atingeri tactile imateriale; alergarea continuă a degetelor pe grif, în volute largi și somptuoase — hipnotizează; totul este o tăcere albastră, plină de semne invizibile, dar răscolitoare. O parte din pieșele sale au aerul sordid al totemurilor vechi și ruginite; citeva sînt precum mașinile de teren — alergînd în neștiri, giufînd; altele par strălucitoare columnne de aramă, sfere de zgolind un miez plin de imagini — sunete.

☆

Despre Jimi Hendrix se va vorbi și scrie încă multă vreme. Căci stă în obiceiul oamenilor de a trece în legendă fenomenele ce, prin amploare și formă de manifestare — au depășit canoanele firescului.

BARBU BREHUI ■

Mozaic

PLANORUL LUI VLAICU

La 10 iulie 1909 a avut loc la Orăștie, pe platoul din hotarul orașului, numit „Dealul Penului“, un miting aviatic organizat de inventatorul și aviatorul Aurel Vlaicu, cu planorul „Vlaicu 1909“, în prezența a sute de locuitori ai orașului. Planorul — construit în șura cu porumb — a casei părintești din Binținți (azi muzeu memorial în satul Aurel Vlaicu), a fost lansat în aer de 7 ori, cu tot atîtea persoane la bord, făcînd de fiecare dată un salt de o sută de metri și planînd la o altitudine de 15—20 metri. Lansarea nu s-a făcut ca pe pășunea de la Binținți cu ajutorul a trei cai, călăriți de trei voinici — experiență unică în istoria aviației — ci s-a întreprins o căruță țărănească trasă de doi cai buni, în care Ion Vlaicu, fratele mai mic al aviatorului, a manevrat frin-

ghia care lega planorul de sulul fixat de căruță. După două săptămîni, mitingul a fost repetat, planorul fiind lansat de 5 ori. Apoi s-a demontat piesă cu piesă, rămînd doar volanul manșei, pe care aviatorul a gravat inscripția „Vlaicu 1909“ — obiect ce poate fi admirat și astăzi în muzeul Bruckenthal din Sibiu, între diferite produse țărănești din lemn.

INEPUTURILE TELEVIZIUNII

Televiziunea a intrat în domeniul public acum 78 ani, ca rezultat al cercetărilor și muncii unui foarte mare număr de savanți, începînd cu Bakewell, care a transmis primele imagini pe cale electrică și continuînd cu Bequerre, Faraday, Hertz, Braun, Zworkin și alții. Prima demonstrație de televiziune din lume a făcut-o Francis Jenkins, în America. El a reușit — în iulie 1925 — să transmită, la cîteva sute de metri depărtare, imaginea unei mori de vînt în miniatură. Folosindu-se de iconoscopul inventat de Zworkin, la 1 aprilie 1927 se fac demonstrații

de transmitere și recepție între Washington și New-York. Primul serviciu public de televiziune a fost inaugurat la 30 septembrie 1929 la Londra (12,5 imagini pe secundă).

SEDIUL O.N.U.

Suprafața ocupată de clădirile, grădinile și căile de acces ale sediului O.N.U. din New-York este de 9 hectare. Ansamblul de construcții e dominat de un zgîrie-nori înalt de 166 metri, în care funcționează secretariatul O.N.U. Lungimea acestei clădiri este de 95 metri, iar lățimea de 24 metri. Are 5.400 ferestre, este placată — în exterior — cu marmură albă (2.000 tone numai pe fațadă), iar în interior — cu marmură albă și neagră. Numeroase statui, covoare, tablouri și diferite obiecte de artă, donate de statele membre ale Organizației, decorează interiorul și exteriorul clădirilor. Sala principală a adunărilor este lungă de 132 metri și lată de 60 metri, avînd 2.069 fotolii, dintre care 816 pentru public. Inaugurarea sediului s-a făcut în anul 1951.

— **Care ar putea fi definiția cosmeticii în concepția deținătoareii medaliei de aur a concursului internațional de machiaj din toamna acestui an?**

— Oricum, noțiunea rămîne aceeași. Ar putea fi simplă, este chiar interesul pentru frumos. De fapt, etimologia cuvîntului desemnează noțiunea de frumusețe, deci, și un fel de măsură profilactică contra îmbătrînirii. Frumusețea personală a fiecărei femei constă în aranjarea ei, deoarece nu există tinere urte, ci mai puțin sau mai mult îngrijite.

— **Se vorbește mult despre cosmetică masculină...**

— Bineînțeles! Momentan, printre clienții care mi se adresează sînt și numeroși tineri ce-și îngrijesc fața. Nu

este un lux, este o măsură de igienă. În curînd, la unitatea „Modex“ va lua ființă un cabinet destinat cosmeticii bărbătești.

Ce pot să le recomand fetelor? Folosirea cremelor în cazul tenului gras. Există creme pe baza de stearină ce pot fi utilizate cu succes în acest scop. O atenție deosebită trebuie avută la demachiare, această operație fiind obligatorie și în cazul în care fața nu a fost machiată — pentru că în timpul zilei se adună impurități.

Machiajul de zi este discret, nicidecum nu se întrebunțează farduri sidefate, iar rujul să nu fie strident și să nu există discordanță între culorile folosite și nuanțele din îmbrăcăminte.

LIVIAN HOTICO ■

Rebus la scenă deschisă

ORIZONTAL: 1. Prima solistă la un teatru de operă sau operetă — Inimă de actor! 2. Suspendă reprezentațiile — Partea cuprinsă între fundul sălii și fosa orchestrei. 3. Evitare, ocolire — Simbol de valoare la ... Caragiale! 4. Thalia, pentru teatru (pl.) — Slujitoare a artei, ce se dă ... în spectacol. 5. Vai (Trans.) — Vedetă de cinema — Comun la parter și foaiere! 6. Personajul feminin principal dintr-o piesă — Artist de teatru sau film. 7. Scriitor german (n. 1839) — Are rolul principal într-o familie — Iese din sală ... în aplauze! 8. Poftă de joc — Interpret pribeag, care cîntă și recita poeme homerice. 9. Personaj de frunte — Parte a zilei cînd au loc, de obicei, spectacolele la teatru — La mijlocul stagiunii! 10. Artiști.

VERTICAL: 1. Prima „în-fățișare“ a unei piese de teatru. 2. Reinterpretarea aceleiași piese, în cadrul unei

stagiuni — Perioada unei stagiuni a unui teatru. 3. Interpretăază un număr de magie. 4. Indică producătorul (engl.) — Vale în Austria. 5. Astfel — 14 scenete! — Combinatul Siderurgic Reșița (siglă). 6. Un rol prost interpretat — June-prim în poziție centrală! 7. Edificiu tematic, cu soliști, cor, orchestră ... și o acțiune scenic-dramatică — Fără frecvență (var.). 8. Ieșirea de pe scenă ... la Național! — Dezvoltarea unui subiect, a unei piese literare. 9. Parte a unei opere, operete, cantate, etc. (pl.) — Finalul ... 10. ... (pentru) un grup de piese. 11. Specialist în istoria, teoria și estetica spectacolului și a literaturii dramatice. 12. Instrument muzical întâlnit la Operă — piese de teatru.

Are săptămînal, în program, Dicționar: IAI, RENN, INC, INN.

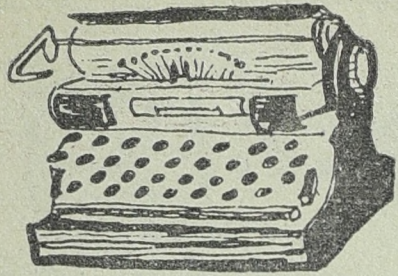
STELIAN-RADU CACUCI ■

c.r. „Alma mater“

MODURI

Într-o unitate de coafură, categoria lux, de pe B-dul Republicii, toate colegele ei privesc cu jîind spre ușa ce poartă o inscripție deloc ciudată: cosmetică 2. Înăuntru, Isabela Roșu fără să-și privească ceasul din cinci în cinci minute și să aștepte scurgerea celor opt ore, cu pasiune și migală, „luptă“ cu ridurile și bătrînea clientelor.

DIALOG

Kandinsky spunea: „Forma bine scoasă în relief își exprimă mulțumirea purtând singură de grijă conținutului“. O propoziție frumoasă, o propoziție convingătoare, o propoziție căreia îi datorăm tapete cu model mic și mare, cu scris mărunț sau înalt. Toți au înțeles-o. Pictorii, poezii, industria ambalajelor și inventatorii cutiilor muzicale. Ia să scuturăm puțin această propoziție, după sensul ei, ar trebui să suporte șocul: „Un conținut bine scos în relief își exprimă mulțumirea purtând singură de grijă formei.“ Deoarece nici această inversiune nu sună corect și nu se poate vorbi într-o singură propoziție despre formă și conținut, conținut și formă, iar aceste două maxime se potrivesc mai degrabă pentru prima pagină din catalogul unei expoziții de artă sau pe dosul foii unui calendar progresist, vom încerca aici nu numai să stărnim neîncredere între mai multe semne de punctuație, ci să semănăm zavistie și între formă și conținut. (...)

Conținutul este împotriva formei inevitabilă, pretextul formei. Omul posedă formă sau simț al formei și îl poartă într-un mic geamantan, ca pe o bombă și este nevoie doar de amoră — fie că o numim story, subiect, fir roșu, subiect sau conținut — pentru a comite atentatul plănuț și a dezvălui un foc de artificii care să se desfășoare la o înălțime potrivită cu bubuitul corespunzător, la câteva secunde după ce ochiul a avut ceva de văzut, dacă este un timp favorabil. Căci — și toți atențorii, inclusiv cel de origine literară, ar trebui să fie de părerea mea — dacă amoră sau conținutul stă prea mult în micul geamantan, dacă se desamorsează din grabă sau prea devreme, dacă proporția dintre bombă și amoră este neproporțională, deci, pe scurt, dacă se trage cu tunurile asupra vrăbii sau cu pistoalele cu apă asupra balenelor, atunci va hohoti surogatul cel încă nenumit al zeilor atit de ușor de înveselit înainte.

Un conținut veritabil, adică unul îndărătnic, sensibil ca un melc, detaliat, este greu de dibuit, de legat, deși adeseori el îți stă în drum și face pe degajatul. Conținuturile se uzează, se maschează, se autointitulează banale și speră ca astfel să poată scăpa de penibilul tratament din mîna artistului.

Dacă mîna artistului a căutat pentru un timp, dar a rămas goală sau a fost insuficient de dibace pentru ceea ce a găsit, gura artistului ocărește conținuturile, iar capul artistului își amintește de propriile sale capacități și calități formale originale: „Nu este important ce, și cum“. Conținutul deranjează

doar, este concesie, pentru public, arta vrea forma în sine, arta este atemporală, trebuie să depășească spațiu și timp, le-a și depășit. Dar noi (artiștii inamici ai conținutului vorbesc de obicei la plural), noi ne-am întrecut pe noi înșine și drept urmare profesiei noastre, zborul ideilor noastre sparge zi de zi toate formatele supărătoare. Ce nu poți face dacă ai fanatie? Noi perspective, constelații, structuri, aspecte, accente, ce toate n-au existat înainte. Pictorii descoperă suprafața (de parcă Rafael ar fi făcut găuri în pinză), poezii lirici triștă la subconștientul lor și visează, chiar rodnic,

Intr-o propoziție. Aceste plimbări pe pajiște mă plictisesc.
P.: Dar sint afit de rodnic.
K.: În orice caz, mă simt tentaț să apuc acest băț și...
P.: Este o creangă de nuc.
K. (mînios): Bățul este băț, spun eu, și cu acesta sau cu altul lovesc în mușuroaie. Eu sint un om neîncrezător.
P. (recitînd): Băț de nuc
Mușuroi
Pulbere de stele
Căzu pe piine.
K. (Lovind cu bățul prin jur): Să terminăm odată cu această cosmetică. Pulbere de stele, om în lună, nici un vers unde să nu

runci în pat, lași urechile în jos și adormi. Nu-i așa?
P.: Da.
K.: Și apoi?
P.: Și apoi visez. Vise grele, vise întunecate.
K.: Nu-l de mirare o asemenea masă.
P.: Mă întorc dintr-o parte pe cealaltă.
K.: Și la fiecare întoarcere îi vine în minte ceva metafizic.
P.: Și cînd mă trezesc...
K.: Se trezește regulat din două în două ore.
P.: Atunci îmi aprind lampa de pe noptieră.
K.: Înainte de culcare, cu gura încă plină de salata de

pre cer și moarte, harnică, dar neinspirată în cuvinte erotice și lipsită de vise. Știi cum fac eu? Înainte de a scrie o poezie, aprind și sting lumina de trei ori. Astfel toate visele își pierd puterea. Ai scăpat un ochi. Fii atent, Pempelfort. Noua noastră muză este o gospodină pricepută. Nu i-ar face plăcere dacă greșim partea de sus. Ne-ar trimite la plimbare fără mîlă, ar pune-o din nou pe ace și ar face-o la mașină. (Pempelfort și Krudewil se dedică atenți lucrului de mîna.)

GÜNTHER GRASS

CONȚINUTUL CA ÎMPOTRIVIRE

dar nu fără teamă, că ar putea deveni epigoni ai acestui Eldorado de metafore sau, ceea ce ar fi și mai rău, să fie prădați de epigoni hoți de vise, jefuitori ai subconștientului.

În acest timp, conținuturile stau pe stradă, ca și înainte, sătule de ele însele și rușinate de conținutul lor.

UN DIALOG NEÎNCREZĂTOR

Poezii Pempelfort și Krudewil se plimbă pe o pajiște plină de flori. Krudewil poartă un geamantanăș și scormonește cu un băț niște mușuroaie de cîrțită. Pempelfort se apleacă și, cu cele mai elegante mișcări, culege o floare.

PEMPELFORT: O, am găsit o metaforă!

KRUDEWILL: N-ar trebuie să hrănești lirica cu semicunoștințele tale botanice. Ș-apoi, iarăși ai spus „o“ din motive pur ornamentale.

P. (privind floarea): Cum era oare? Păpădie a demenței? Nu. Tam-tam, taram, tam, tam. Îmi înflorește în iluzie și vis... Nici așa. Am regăsit-o: Căci în planșătratele

Sînt însemnate deja
iscoadele morții.
Ce zici acum?

K.: Niciodată nu-ți ies mai puțin de două genitive

Günther Grass s-a născut în anul 1927, la Gdansk. A studiat sculptura la academiile de artă din Düsseldorf și Berlin; din 1957 a trăit un timp la Paris, unde a fost pe rînd scriitor liber profesionist, pictor, grafician, sculptor, pentru a se stabili apoi la Berlin. A publicat volume de versuri, piese de teatru, povestiri și romane. În anul 1959 a apărut primul său roman de succes, „Toba de tinichea“. Au urmat povestirea „Pisica și șoarecele“ (1961), romanele „Ani de ciine“ (1963) și „Anestezie locală“ (1969), textele în proză „Din jurnalul unui melc“ (1972), faimosul roman „Peștele turtit“ (1977), povestirea „Întîlnirea de la Telgte“ (1979) și romanul „Născociri sau Germanii dispar“ (1980). Conținutul ca împotriva a apărut în volumul „Studii despre literatură“ (1980) și dezbate opoziția formă-conținut, ridicîndu-i pe poezii care nu știu să imbie aceste două noțiuni.

fie violată moartea. Ești un mincinos, Pempelfort, (adunîndu-și mînișile ca un preot): Îmi place să visez. Somnul mă toropește într-un mod de nedescris. Cîteodată am sentimentul...

K.: Ai uita să spui „oarecum“.

P.: Cîteodată am oarecum sentimentul că popsec aici doar ca un oaspete. Timpul petrecut aici seamănă cu un exil, nimeni nu-mi înțelege limba, doar stelele îmi urmează gesturile. Noaptea...

K.: Cunoști înțelegerea noastră. Să nu mai vorbim despre vise.

P.: Doar această propoziție. În timpul nopții mă cheamă. Visul este adevărata mea patrie, eu trăiesc din aceste constelații ale arhivelor copilăriei surpate.

P.: Ieri ai spus montaje în loc de constelații.

K.: Totuna, Krudewil (Entuziasmat.) Dacă rămîn arhivele! (Se apleacă.) Încă o metaforă:

Te țin cu mîni senine
Tu, floare suflată a clipei

K.: Gata, suflătorule. Te-am dibuit eu, amice, îți cunoșc meniul. În fiecare seară, înainte de culcare, mîncînci, nu fiindcă îți place, trei farfurii bine umplute cu salată de cartofi, cu castraveți, ceapă și cîrnăciori. Apoi te a-

cartofi, el și-a ascuțit frumos creionul.

P.: Trebuie să fii pregătit pentru vis. Nu trebuie să mă iei în zelemea, Krudewil. Fiecare cu metoda lui. Dimineața sortez visele. La urma urmei, nu orice este bun pentru poezie. Poți să mă crezi. Visele sînt doar produse brute, cum s-ar zice. Fiindcă totul mai trebuie transpus în metru.

K.: Consolază-te, Pempelfort. Într-o zi o să visezi cu rime finale și cînd te vei trezi, lingă pațul tău vei găsi un editor, care se va bucura foarte mult să salute în persoana ta un poet de speranță, foarte talentat, iubitor de natură, vis și sunet, ce, pe deasupra, s-a născut sub semnul celei mai veritabile, legitime, retrăibile melancolii și care, deși s-a îndepărtat de viață, nu-l este dușman acesteia din urmă. Pe deasupra, pe deasupra... Clinii care visează nu mușcă. (Scoate din geamantanul său două ghemuri mari, de lînă gri și ace de tricotat.) Aici, două pe față, două pe dos. Să nu mai vorbim despre vise. Să ne tricotăm o nouă muză. (Amîndoi tricotează.)

P.: Cum să fie făcută?

K.: Gri, bînuitoare, fără cunoștințe de botanică, des-

FAȚA ÎN FAȚA CU FANTEZIA

Dacă și se servesc într-adevăr ouă moi, cel mai bine te încredințezi cu lingura. Fiindcă odată cu micul dejun începe bănuiala. Și odată cu bănuiala vine poșta. De e să devină poetul încrezător chiar acum, după micul dejun, cînd îi vin primele inspirații? Treaz de-a binelea, el șade față în față cu fantezia sa și cumpănește toate propozițiile și punctele duble aflate la îndemîna cu o morocănoasă baterie-tare-a-ouului-cu-lingura. Vrea să scrie o poezie despre un anumit fel de gard de sîrmă. La Berlin există firma Lerm & Ludewig care a împrejmuit nu numai o mare parte a grădinilor Schreber, ci și cite o falcică vilă din Grunewald cu o rețea de sîrmă regulat îngustă, cu ochiuri romboidale. De fiecare din aceste garduri a țîrnă o plăcuță, cîteodată două, spunînd că este vorba despre firma Lerm & Ludewig.

Poetul nostru își are poezia în cap, rînd sub rînd. Pe hîrtie stă scris titlul: Garduri de sîrmă cu ochiuri mărunte. În acest moment se desprinde prima propoziție: „Cînd trec pe lingă garduri de sîrmă cu ochiuri înguste, îmi așund mînișile în buzunare și mă prefac că nu am ureche muzicală.“

Prinzul oferă suficiente motive pentru a lăsa hîrtia și a renunța la o poezie ratată. Ce-i drept, foaia este plină, nu, chiar mai multe foi poartă același titlu. S-au tăiat și schimbat multe și totuși sîrmă ghimpată e excesiv de multă; un pasaj splendid; „Inima mea este o brînză de după sîrma de muște“, a trebuit nimicit de mai multe ori. Evident că poetul ținea la el, dar Lerm & Ludewig s-au împotrivit. O să încerce mînedin nou. Imediat după micul dejun, cu lingurița de ceai încă în mîna, va simți împotrivirea, mai ales dacă în va veni în minte o idee.

Traducere și prezentare de

ANA CLEȚIU

COLECTIVUL DE REDACȚIE

REDACTOR ȘEF — Gabriel Baiulescu

REDACTOR ȘEF ADJUNCT — Mircea Pop, Mircea Mitruțiu

SECRETAR RESPONSABIL DE REDACȚIE — Dana Dinu

REDACTORI: Dan Blendea, Liliana Brad, Radu-Stelian Cacuci, Daniela Gros, György Györffy, Rodica Lucaciu, Daniel Ognoan, Bogdan Popescu, Violeta Vajda.

GRAFICĂ: Alexandru Antonescu

FOTOREPORTER — Mircea Pușcașu.

forum studentesc

Organ al Consiliului Uniunii Asociațiilor
Studentilor Comuniști din Centrul Universitar
Timișoara

Redacția: Casa de cultură a studenților, bv. Tineretului 2, cam. 7, telefon 4 49 87 (sedințe — joi, ora 20) și Căminul 16/C, cam. 23 (sedințe — luni, ora 20).

Tipărit la I.P. „BANAT“